

Tháng 10, 2014

NGƯỜI KHÁCH CUỐI CÙNG NƠI NHÀ QUÀN

Nguyễn Thị Thanh Dương

Chị Bông chuẩn bị rời sở làm, chiều nay chị làm overtime theo yêu cầu của công việc nên 6 giờ rưỡi mới xong.

Chốc nữa chị sẽ đến viếng bà boss Jessica tại nhà quán Heaven, nhà quán cách nơi chị làm khoảng 20 phút. Từ hôm bà Jessica qua đời chị Bông bận việc và quên bém đi không đến viếng bà được, hôm nay là ngày cuối cùng chị có thể viếng vì ngày mai thứ bảy gia chủ sẽ cử hành tang lễ. Chị Bông ân hận tự trách mình xao lãng để chiều nay phải đến viếng người quá cố quá muộn

Chị Bông thuộc loại nhát gan hay sợ ma, đến nhà quán vào buổi chiều trễ muộn chẳng hay ho gì nhưng chị nghĩ biết đâu cũng có người bận rộn hoặc vì bất cứ lý do gì họ đến viếng bà Jessica trễ như chị và chị sẽ gặp họ ở đó.

Chị Bông nhớ lại ngày xưa còn nhỏ ở Việt Nam tuy sợ ma, nhưng tuổi mười bốn mười lăm hay nghịch ngợm, tò mò và thích “mạo hiểm”, chị và con nhỏ bạn cùng xóm tên Hợp, hai đứa thường rủ nhau, chở nhau trên chiếc xe đạp cũ đến chơi trong nghĩa trang quân đội ở Hạnh Thông Tây Gò Vấp cách nhà khoảng hai cây số vào những buổi chiều rỗi rảnh. Nghĩa trang rộng đẹp, Hợp cũng sợ ma như chị Bông nhưng có hai người nên cả hai cùng trở nên gan dạ, hai đứa đã tung tăng đi cắm nhang cho các mộ bia tử sĩ, lấy nhang có sẵn ai đó vừa cắm trên mộ người thân của họ và chia ra các mộ khác mỗi nơi một hai que nhang cho ấm lòng người dưới mộ.

Chốc nữa cũng thế, nếu chị đến phòng viếng bà Jessica với cùng ai đó thì chẳng có gì phải sợ hãi cả..

Bà Jessica là một manager lịch sự và thân thiện với tất cả nhân viên, mỗi lần xuống shop sản xuất gặp chị Bông bà Jessica thường ân cần nói chuyện và giúp đỡ giải quyết cho chị những khó khăn của công việc khi cần, trong khi bà supervisor xếp trực tiếp của chị Bông thì khó tính khó nết thật khó ưa.

Bà Jessica qua đời vì nhồi máu cơ tim ở lứa tuổi ngoài 50 để lại niềm thương tiếc cho hầu hết bạn bè và nhân viên trong hãng. Chị Bông thương mến bà Jessica và hơn nữa là nhân viên trong hãng điều lịch sự tối thiểu khi một người cùng làm trong hãng qua đời thì không ai có thể làm ngơ không đến viếng hoặc tiễn đưa họ lần cuối cùng được..

Chị Bông vội vàng đi ra bãi đậu xe và nổ máy xe, chị muốn đi nhanh để còn về nhà lo bữa cơm chiều.. Thế mà chiếc xe của chị lại dờ chừng, căn bệnh bấy lâu của nó là thỉnh thoảng phải tắt máy và nổ máy nhiều lần cho máy nóng lên mới chạy được. Cuối cùng chị cũng đã nổ được máy xe đi đến nhà quán Heaven, chưa vào mùa Đông, trời mùa Thu tháng Mười đã nhanh tối, mới gần 7 giờ chiều không gian đã thấm đẫm màu hoàng hôn.

Nhà quán nằm trên khu đất rộng đường vắng ít xe cộ qua lại bên cạnh một khu rừng nhỏ, hoàng hôn nơi đây càng trở nên thâm lặng, thăm thẳm u tối một màu.

Sắp đến ngày lễ Halloween, lễ ma quỷ, không biết có ma đưa lỏi quỷ dẫn đường không mà chị Bông lại đi viếng người chết một mình trong buổi chiều đang tàn đêm gần tới như thế này.

Khu xóm nhà chị Bông người ta đã trang trí cho ngày lễ ma quỷ từ sớm, có người trang trí mặt ngoài hiên nhà thật rùng rợn, bộ xương người treo lủng lẳng, một xác chết ngồi thù lù trong chiếc ghế cũ xiêu vẹo như từ thiên thu nào trở về, và cây hoa hồng nở những hoa màu đỏ thắm xinh đẹp trước cửa sổ cũng biến thành kinh dị tang thương với con nhện độc to tướng giăng tơ trên cây và những giọt máu đỏ rơi xuống loang lổ tưởng như những cánh hoa Hồng đỏ rơi rụng và biến thành những giọt máu. Chưa hết, ngay trên cánh cửa nhà xung quanh là màu vải tang trắng, giòng chữ đen ngòm hắc ám ngoằn ngoèo ghi “Enter if you dare !!”.

Chị Bông đã mỉm cười thềm “này chủ nhà, nếu tôi còn là con bé sợ ma ngày xưa thì tôi cùng rủ bạn tôi cả hai cùng đẩy cửa xông vào nhà đây, đừng có mà thách thức”

Quang cảnh khu nhà quán làm chị Bông chợt thấy lạnh, ra khỏi xe cảm giác lạnh nhiều hơn, gió đều hiu và lá vàng khô lác đác dưới chân làm đầu óc giàu tưởng tượng của chị nghĩ những cơn gió lạnh kia từ trong nhà quán hắt ra, những chiếc lá khô kia là linh hồn các xác chết từ trong nhà quán vất vưởng bay ra..

Chị tự khích lệ tinh thần mình, lẩm bẫm vài câu cho chính mình nghe:

- Gió mùa Thu mơ màng đáng yêu việc gì mình phải sợ chứ.
- Lá khô mùa Thu xào xạc người ta còn làm thơ việc gì mình phải ngán chứ.

Chị ngẩng cao mặt đón gió thổi vào mặt và cố tình bước lên những lá khô. Có gì đâu, gió vẫn là gió từ đất trời bao la, lá khô vẫn là những chiếc lá khô hết thời xuân xanh thì lia cành và vô hồn vô tri như rác như bụi.

Vào đến cửa chính của nhà quán, trước mặt chị là một lối đi thẳng đến một bức tường, qua khỏi bức tường ngay bên trái có một phòng khách cho người thăm viếng ngồi đợi nhưng chẳng có ai ngồi nơi đây, không biết có còn ai đang bận viếng người chết ở bên trong không, ở phòng bà Jessica không? lúc này đậu xe trước sân nhà quán chị không để ý có mấy xe, chỉ nhớ là rất vắng vẻ, chị Bông ngơ ngác nhìn xung quanh và may quá thấy bà nhân viên đang ngồi nơi bàn tiếp nhận ở bên phải đầu hành lang, bà ngồi khuất lấp thế này nhìn ra ngoài khung cửa thì xa nhưng chắc là rất gần những quan tài. Chị Bông rợn mình tưởng tượng nếu một trong những xác chết chột...động đây, chột ú ớ... bà nhân viên có kịp chạy ra ngoài sân không?

Hình như giọng bà vui hẳn lên khi thấy chị Bông xuất hiện:

- Chào chị, tôi là Diana nhân viên tiếp nhận của nhà quán, chị thăm người quá cố tên gì?

Chị Bông đến gần bà nhân viên, là một khuôn mặt đàn ông, khuôn mặt vuông, to và dài với đôi hàng chân mày xô lệch không đều nhau, với chiếc mũi cao và dài quá khổ, với đôi mắt lồi lõ lõ, với đôi môi mỏng dính giữa hai bên má chảy xệ nhưng bà có mái tóc vàng mềm mại úp quanh khuôn mặt đã giúp khuôn mặt ấy có chút nữ tính. Chị Bông thường sợ những loại khuôn mặt nửa đàn ông nửa đàn bà như bà Diana này, chưa gặp người chết chị đã sợ người sống rồi..

- Chào Diana, tôi muốn viếng bà Jessica Andrews.

- Mời chị đến phòng thứ hai bên trái.

Chị Bông nhìn cái hành lang theo tay bà Diana chỉ, bên phải và bên trái hành lang là những vách ngăn thành phòng, mỗi phòng là nơi đặt quan tài người chết, hành lang trước mặt chị là những quan tài và sau lưng chị là người đàn bà mang khuôn mặt đàn ông, chị bị bủa vây trong nỗi sợ hãi nhưng đã đến đây rồi chị không thể quay về, chị sẽ vào viếng bà Jessica vài phút là xong, chị cần bày tỏ lòng tiếc thương và tôn trọng người quá cố mà chị thân mến.

Chị Bông thở mạnh lấy tinh thần bình tĩnh và tự tin, chỉ vài phút, thời gian sẽ trôi qua nhanh lắm, những lúc chị ngồi bên computer quay qua quay lại mấy tiếng đồng hồ lúc nào không hay.

Chị nện gót giày thật mạnh trên sàn nhà để khua lên tiếng kêu rộn rã và vào đúng căn phòng thứ hai cùng lúc ngoài phòng bà Diana có tiếng phone reo, bà nhân viên bốc phone và nói chuyện với ai đó.nên không gian cũng bớt im ắng lạnh lùng.

Chiếc quan tài vẫn mở một nửa, trong ánh đèn mờ ảo trên nắp quan tài một bó hoa toàn màu trắng, những hoa lá và cành hoa dài phủ xuống quan tài như ôm ấp, như chở che cho người chết bớt lạnh lẽo cô đơn..Chị Bông tin hoa lá cũng có linh hồn, biết đâu

trong đêm khuya thanh vắng hồn hoa và hồn người chết sẽ là đôi bạn tri âm chuyện trò?

Chị đến bên cuốn sổ tang để trên một stand gần quan tài và vội vàng ghi tên mình với một câu chia buồn chân tình thân ái trước khi ra nhìn mặt bà Jessica.

Nhưng khi chị Bông đến gần quan tài và nhìn vào chị kinh hoàng bật kêu lên:

- Giời ôi, sao bà Jessica lại hóa thành đàn ông thế này???!!!

Trong quan tài là một ông, mặt vuông to và dài... như bà nhân viên Diana kia!

Có lẽ bà Diana vẫn đang mãi nói phone nên không nghe thấy tiếng kêu thảng thốt của chị Bông, chị định thần nhìn lại xác chết và biết là chị bị thần hồn nhát thần tính tưởng bà Diana đã...nhập vào xác bà Jessica để hù dọa chị, xác chết nằm đây hoàn toàn là một người đàn ông, chẳng giống bà Diana.

Bây giờ chị Bông mới để ý đến một khung to dựng đứng cạnh bên stand có cuốn sổ tang, trong khung là rất nhiều hình ảnh của người chết tên Jon McCoy, hình lúc ấu thơ, lúc tuổi trẻ đến tuổi già, tiêu biểu qua từng giai đoạn vui buồn của cuộc đời, tấm hình ông Jon cười toe toét như đang chế nhạo chị, như đang nói rằng:

- Chào bà Bông không quen biết, tôi tên là Jon McCoy.. Cảm ơn bà đã đi lộn phòng đến thăm tôi.

Chị Bông trân trọng trả lời thăm:

- Ôi ông Jon, xin ba hồn bảy vía ông tha lỗi cho sự vô ý của tôi.

Chị vì sợ hãi đến xón xác đã vào lộn phòng, cũng là phòng thứ hai nhưng bên phải thay vì phòng thứ hai bên trái và càng xón xác hơn khi tấm khung mang mấy chục tấm hình và tên tuổi người quá cố to lù lù ngay trước mặt mà chị không thấy cứ cầm cúi ghi vội những lời phân ưu vào sổ.

Thế là chị phải xóa tên mình và lời chia buồn đã viết trong cuốn sổ tang của ông Jon McCoy kéo ngày mai thân nhân người chết đọc những lời này sẽ hoang mang không biết bà Bông nào lại quen với ông Jon McCoy nhà mình.và phân ưu triu mến thế.

Lần này chị Bông vào đúng phòng thứ hai bên trái, chị cẩn thận nhìn cuốn sổ tang tên họ bà Jessica Andrews đầy đủ đảng hoàng rồi mới viết xuống.

Phòng bà Jessica cũng không một ai viếng như bên phòng ông Jon kia ngoài một mình chị Bông.

Đến bên quan tài đây mới là gương mặt hiền lành phúc hậu của Jessica người manager hãng chị.

Chị Bông chưa kịp chấp tay cầu nguyện thì chiếc cell phone trong túi áo chị reo lên, nếu bất cứ ai gọi chị trong lúc này chị đã làm ngơ và sẽ gọi lại sau, nhưng thấy tên chồng chị Bông phải nghe phone, anh Bông hỏi sao giờ này chị chưa về đến nhà, chị Bông giải thích cho chồng và nói sẽ về nhà trong vòng nửa tiếng nữa, cái tính xón xác

của chị quên không báo cho chồng biết chiều nay tan sở chị sẽ đến nhà quán viếng bà boss đã làm phiền chị, kéo dài thêm những giây phút căng thẳng lúc chị đang đứng một mình trước mặt người chết nằm trong quan tài .

Trả lời phone chồng chớp nhoáng cho xong chị Bông vội vã chấp tay nói lời vĩnh biệt bà Jessica một cách thành tâm, nhìn mặt bà lần cuối rồi lại vội vã rời khỏi phòng.

Ra tới bàn bà Diana, bà ta đã xong nói chuyện phone từ lúc nào, bà Diana nói:

- Ngoài trời đang mưa chị có mang dù không?

Chị Bông đi ra phía cửa chính nhìn ra ngoài ..

Mưa Thu mà chị Bông vẫn yêu thích đây mà, nhưng sao mưa lại đến vào lúc này, vào nơi này?. Chị thấy màn mưa giăng giăng trắng mờ và nhớ tới da mặt bà Jessica đã được trang điểm bôi phấn trong quan tài lúc nãy.

Chị Bông vào với bà Diana, thất vọng trả lời:

- Tôi không ngờ là trời sẽ mưa, không mang dù và không áo ấm

- Vậy chị ngồi đây một lát nhé.

Bà Diana thân thiện mời, bà lấy một chiếc ghế cho chị Bông ngồi nghỉ chân chờ mưa và bà kiểm chuyện nói chẳng liên quan gì đến công việc hiện tại của bà:

- :Thời tiết thay đổi bất thường, có những ngày Đông trong mùa Thu, gió thật lạnh, có nơi còn có tuyết nữa...

- Vâng

- Nhưng mùa Thu bao giờ cũng đẹp..

- Vâng.

Chị Bông trả lời hững hờ cho xong vì đang sốt ruột muốn trời tạnh mưa để về nhà. Bà Diana thông thả nói tiếp làm như chị Bông sẽ ngồi đây lâu dài để nghe bà kể chuyện đời xưa::

- Tôi đã có một thời thơ ấu cho đến khi tuổi đôi mươi với những kỷ niệm mùa Thu thật đẹp tại tiểu bang Utah nơi tôi sinh ra. Ngày đó.....

Rõ ràng bà Diana muốn khơi chuyện để cảm chân chị Bông trong nhà quán này cho có thêm hơi người sống, cho vội bớt cô đơn và sợ hãi những người chết

Những nhân viên làm việc trong nhà quán thường là người gan dạ, coi xác chết như vật dụng vô tri chứ không lo sợ hồn ma bóng quế như thường tình người đời, nhưng cũng có lúc họ yếu bóng vía, cũng biết sợ như bà Diana lúc này.

Một người bạn chị Bông bảo lãnh gia đình người anh sang Mỹ, thời gian dài chưa xin được việc làm anh trai chị rất nôn nóng và khao khát có việc, anh muốn làm bất cứ công việc gì để kiếm tiền, nhưng khi có người giới thiệu anh vào làm việc vặt trong nhà quán, hút bụi, lau chùi và di chuyển đẩy những quan tài từ phòng nọ sang phòng kia khi cần, công việc chỉ có thể với đồng lương cao gấp rưỡi công việc lao động hăng

xưởng mà anh ta cũng từ chối vì...sợ ma, mặc dù ở Việt Nam anh từng lăn lóc cả ngày lẫn đêm trong rừng sâu núi thẳm ở miền Trung đi tìm trầm, đối diện với hoang vu, với bóng tối và bao hiểm nguy rình rập như thú dữ và nhất là bọn cướp sẵn sàng tấn công giết người tìm trầm để chiếm đoạt những khúc trầm hương quý giá ..

Vậy bà Diana đây thật là can đảm, giá mà bà Diana có ...nhường công việc này cho chị Bông, mỗi ngày chỉ ngồi nơi bàn tiếp nhận, công việc nhàn rỗi lãnh lương cao chị cũng không bao giờ làm, thà rằng thất nghiệp không có tiền và ngồi nhà ăn mì gói sướng hơn..

Chị Bông có lần xem video cảnh chợ búa miền Tây ở Việt Nam , chợ có chuyên những mặt hàng cung cấp cho nhà hàng làm món đặc sản như chuột, rùa, tắc kè và nhiều nhất là rắn. Chị thấy bà bán rắn trong chợ, người phụ nữ này đã thọc tay vào thùng chứa đầy rắn để giới thiệu với khách hàng, những con rắn uốn lượn, trườn mình, quấn quýt, soán suýt vào nhau và vào cánh tay chị ta mà chị vẫn tỉnh bơ nhẹ nhàng gỡ chúng ra như người ta gỡ chiếc lá khô dính trên vai trên áo.

Bây giờ gặp bà Diana chị càng nể bà Diana gan dạ hơn bà bán rắn kia. Chị Bông không muốn nghe bà Diana kể chuyện ngày xưa, chị đi vào thực tế:

- Mấy giờ nhà quán đóng cửa hả bà Diana?

Bà Diana nhìn đồng hồ tay:

- Tám giờ, mà bây giờ mới 7 giờ rưỡi.

- Sao nãy giờ tôi không thấy ai đến viếng nhỉ? chẳng lẽ tôi là người khách cuối cùng nơi nhà quán?

- Chắc thế, vì trời đang mưa, chẳng ai muốn viếng nhà quán lúc tối và trời mưa thế này đâu. Thường thì đông người viếng vào ban ngày cho tới 5-6 giờ chiều, sau đó thì lai rai là những người bạn rộn ban ngày không đến được, trước khi chị đến có vài người khách vừa rời khỏi, trong số đó có 2 người viếng bà Jessica Andrews của chị. Chị Bông thấy tiếc, giá mà xe chị nổ máy ngay thì chị đã viếng bà Jessica cùng lúc với 2 người kia đỡ sợ biết bao. Chị Bông lập lại:

- Tôi là người khách cuối cùng nơi nhà quán.

Chị Bông rùng mình khi biết giờ này chỉ có chị và bà Diana trong nhà quán và không xa là những chiếc quan tài nằm trong mỗi phòng có ánh đèn mờ chập chờn soi khung hình chân dung người chết, có hình mặt nghiêm trang, có hình mặt mỉm cười và ánh mắt đăm đăm nhìn người đối diện, đôi mắt như còn sống, như có hồn, tưởng như mình quay mặt đi ánh mắt vẫn tinh quái ngó theo ở sau lưng, Bên cạnh những khung hình ấy là bó hoa tang hương thơm quyện lẫn mùi người chết thành mùi thơm huyền bí và lạnh lẽo.

Nếu ngay lúc này bà Diana, người có khuôn mặt đàn ông chột nhìn trừng trừng vào mặt chị và nhếch môi cười, bà chẳng cần nói năng gì cả cũng đủ làm chị Bông lăn đùng ra chết ngất ngay tại chỗ chứ không kịp nhấc chân chạy thoát nữa.

Chị Bông lại là người khơi chuyện để bà Diana bận rộn, không có thì giờ... toan tính hù dọa như chị Bông đã tưởng tượng::

- Bà làm ở đây bao lâu rồi?

Bà Diana được dịp nói về mình:

- Tôi đã làm việc cho vài nhà quán, nhưng ở nhà quán này gần 10 năm. Ban đầu tôi học 4 năm đại học về môi trường khí tượng nhưng không tìm được việc, sau nghe bạn bè nói những việc liên quan đến nhà quán để xin việc lương lại khá cao nên tôi học về Funeral Assistant, bây giờ tôi đã lớn tuổi làm công việc tiếp nhận này cho nhân hạ.

Chị Bông lại có thêm kinh nghiệm về những ngành học, nhiều người chọn những ngành nghe thật kêu và cao siêu nhưng không dễ xin việc là thế, vừa tốn tiền mượn nợ trong suốt 4 năm học vừa phí đi 4 năm của tuổi trẻ để rồi phải học sang ngành nghề khác, lại mượn thêm nợ, nợ cũ nợ mới chồng chất có khi cả đời trả chưa xong.

Bởi thế chị Bông vẫn quan niệm cha mẹ nên đóng góp ý kiến và hướng dẫn con cái chọn ngành nghề khi vào đại học, dĩ nhiên tùy theo khả năng của nó, tuổi trẻ mới lớn thường nóng cuồng bốc đồng có khi chọn lựa không chín chắn.

Bà Diana nói hầu hết những việc trong nhà quán đều phải có license, kể cả trang điểm xác chết công việc tưởng như bất cứ phụ nữ nào cũng làm được, nhưng không có license thì chẳng ai thuê..

Chị Bông đi ra ngoài cửa chính thấy trời đã bớt mưa nên vào chào bà Diana:

- Tôi phải về đây, chồng con tôi đang đợi tôi về cho bữa cơm chiều đã quá muộn..

Bà Diana biết không thể giữ khách lâu hơn nên cùng đứng dậy tiễn chân chị ra tới cửa, thêm được khoảnh khắc nào bên người thứ hai bà Diana sẽ cảm thấy yên tâm khoảnh khắc ấy còn hơn là ngồi im nơi bàn làm việc bên cạnh những xác chết đếm thời gian trôi qua từng phút từng giây trong buổi tối mưa rơi quạnh quẽ...

Chị Bông đi bộ ra chỗ đậu xe ngay phía trước mặt nhà quán, trời đã chập choạng tối, đi được vài chục bước chị bất giác quay đầu lại nhìn bà Diana lần nữa, bà vẫn đứng ở đó chưa chịu vào trong, bóng dáng bà đứng chênh vênh nơi cửa dưới ánh đèn vàng trông bà vàng vọt như một bóng ma.

Chị Bông không dám nhìn lâu, chỉ sợ bà Diana bất chợt nổi hứng bước lững thững theo chị ra xe nên chị Bông bước thật nhanh và chui tọt vào xe, quay các cửa kính lên kín mít rồi lock lại ngay.

Bây giờ chị cảm thấy sung sướng, an tâm và an toàn, chẳng sợ gió lạnh, chẳng sợ bà Diana nếu bà đỡ chứng quái quỷ, chẳng sợ ma cho dù các xác chết trong nhà quán kia có bỗng dung vùng dậy chạy ra đây chị cũng sẽ kịp thời nổ máy và vọt đi như những lần chị đã đạp ga cho xe vượt qua đèn vàng trước khi đèn vàng chuyển sang màu đỏ.. Chiếc chìa khoá xe tra vào ổ, máy lại không nổ ngay y như lúc chị khởi hành từ hãng để đến đây, chiếc xe lại đồng đánh ăn vạ, điều này ít khi xảy ra và điều này chị đã biết từ lâu mà chưa có thì giờ đem xe đến shop sửa chữa vì xe vẫn chạy ngon, để bây giờ chị phải bực mình hi hục với nó, cứ vặn chìa khoá vào, rút chìa khoá ra và cho vào vặn tiếp, trong khi màn mưa Thu nhẹ nhàng vẫn bao quanh tầm mắt chị, vẫn bao quanh những khung cửa kính xe

Không lẽ vì ngày Halloween gần kề và vì chị Bông đi viếng người chết nên chiếc xe đỡ chứng trâu chọc chị từ lần đi cho đến lượt về ?

Bỗng chị Bông rợn người, cảm giác lạnh chạy dọc theo xương sống lưng, chị linh cảm có ai đó đang nhìn, đang theo dõi từng cử chỉ của chị vật vã với chiếc xe, chị ngẩng phắt mặt lên và kinh hãi thấy bên khung cửa kính ghé hành khách bên phải chị một khuôn mặt đang áp vào vẻ hồi hải và giục giã

Máy xe chưa nổ, chị Bông có đạp ga để vọt đi cũng bằng thừa, ai bảo lúc này chị trông tượng nếu các xác chết vùng dậy chạy ra đây. Trời ơi, linh thiêng đến thế ư?? Nhưng chị đã nhận ra khuôn mặt to vuông và dài như đàn ông và mái tóc vàng óng ả của bà Diana dù mái tóc đã thấm nước mưa làm khuôn mặt bà bơ phờ như người vừa trúng gió..

Bà Diana đập vào cửa kính xe, nói to:

- Mở cửa, mở cửa...

Không thể bỏ chạy, không thể ngồi im trước sự giục giã của bà Diana chị Bông đành hạ cửa kính xe xuống chừng nửa gang tay đủ nghe bà Diana nói:

- Chị để quên chiếc cell phone này.

Bà đưa chiếc cell phone qua khe hở cửa kính, nhìn thấy chiếc cell phone quen thuộc của mình chị Bông mới tin bà Diana là thật chứ không phải là ma, chị quay cửa kính xuống thấp hơn nữa và lịch sự:

- Cám ơn bà Diana, đây là cell phone của tôi..

Bà Diana không dấu được vẻ sợ hãi còn vương vẫn trên nét mặt:

- Chỉ còn mình tôi ngồi canh những xác chết thì tôi giật bắn người khi nghe tiếng phone reo inh ỏi trong phòng xác, chẳng lẽ tiếng phone reo lên từ cõi chết? chẳng lẽ ma quý hiện về gọi phone cho nhau? Và chẳng lẽ xác chết nào đó còn mang theo cell phone về bên kia thế giới để xài tiếp? tiếng reo không chịu ngừng nghỉ đến nỗi tôi tưởng như các người chết sắp sửa bước ra khỏi quan tài tìm tôi trách mắng đã để tiếng

phone reo âm ỉ làm phiền giấc ngủ trăm năm của họ, tôi phải lần mò vào trong các phòng và tìm thấy cái cell phone nơi phòng bà Jessica, tôi biết ngay là của chị bỏ quên nên chạy vội ra kéo chị về mất.

Chị Bông áy náy nhìn bà Diana và giải thích về sự xốn xác của mình:

- Lúc này trong khi tôi vào viếng Jessica thì chồng tôi gọi, tôi nói chuyện xong vội để cell phone xuống ghế cạnh quan tài để cầu nguyện và vĩnh biệt với người quá cố rồi quên mất.

Bà Diana cũng giải thích:

- Thú thật với chị tôi là người phụ nữ gan dạ, tin vào khoa học chẳng biết sợ ma quỷ là gì, nhưng cũng không tránh khỏi có những lúc vẫn yếu lòng sợ hãi băng quơ kể từ khi tôi vào làm việc tại nhà quan. Chiều nay nhà quan vắng khách trời lại u ám muốn đổ mưa, thấy có chị vào thăm tôi đã vui lắm, cũng may chị đã bên tôi hơn nửa giờ đồng hồ.

Chị Bông khích lệ bà Diana:

- Không sao đâu Diana, mưa Thu trong một buổi chiều muộn rất đẹp như bà đã một thời tuổi trẻ từng yêu thích và có kỷ niệm với mùa Thu. Với lại cũng sắp đến giờ bà về nhà...

Chị Bông nói ngon lành thế chứ trong lòng chị chỉ muốn có cánh bay ra khỏi nơi này càng sớm càng tốt, bà Diana lại thấy vui vì những lời chị Bông:

- Ừ, tôi không nên sợ hãi mới phải, có ma quỷ gì đâu, chỉ tại lòng mình mà thôi.

Chị Bông nhìn lại cái cell phone và mỉm cười cho bà Diana thêm vui:

- Và tại cái cell phone vô duyên của tôi nữa, này tôi nói với chồng khoảng nửa tiếng nữa sẽ về nhà không ngờ trời mưa tôi ở lại lâu hơn nên chồng tôi đã sốt ruột gọi lại để thăm chừng và làm bà hết hồn...

Bà Diana mỉm cười và giục:

- Chị về đi, lái xe cẩn thận nhé, chúc chị về nhà bình an

- Cám ơn bà Diana, chúc bà buổi tối an vui.

Chị Bông nổ máy xe, lần này máy nổ ròn rã, chị lùi xe và giơ tay vẫy chào bà Diana lần nữa.

Xe ra khỏi khuôn viên nhà quan Heaven, ngôi nhà quan và khu rừng Thu tối om mỗi lúc một xa và khuất hẳn trong lòng phố xá.

Chị Bông quay kính xe xuống một chút để hít thở làn gió và mưa của mùa Thu hắt vào, lòng thanh thản niềm vui vì đã thực hiện xong buổi gĩa từ bà Jessica, ngày mai đám tang bà sẽ cử hành chị không đi tiễn đưa được nhưng những lời chị thân ái nói với bà chiều nay chắc linh hồn bà đã cảm nhận và bà Jessica sẽ yên nghỉ nơi mộ phần với những tình cảm của gia đình và bè bạn đã dành cho.

Đường phố đã lên đèn từ lâu, chiếc xe chị Bông đi trong thành phố, đi trong làn mưa Thu .Bây giờ chị Bông mới thấy mưa Thu trong ánh đèn lung linh huyền ảo thơ mộng và đẹp biết bao

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Oct. 10, 2014)

ĐỘNG HAY TĨNH?

Bay bay trong không gian

Nhẹ nhàng, có bản khoăn?

Lá vàng rơi động nước

Chao nhè nhẹ, lặn tẩn

Từ nay hết khô cằn

Ý Nga, 30-10-2014

MAI RỒI SAO?

Trời ngả hẳn về chiều

Anh ngả lòng bao nhiêu?

Mà: - “Nghe thềm hơi ẩm

Một vòng tay thân yêu”

ĐẸP QUÁ!

(Cảm tác nhân đọc “THÔN CŨ” của Toan Ánh)

*

Con đường đất liên xã

Chạy qua rất nhiều thôn

Dẫn tới đường cái lớn

Nhưng không một tiếng ồn

Nắng len lỏi vào lá,

Gió rung rinh ngọn tre,

Chim chào mào đỏ chót,

Khoe nét đẹp đồng quê.

Những người thợ cấy thuê

Cắt cỏ ven bờ đê

Trong gió thổi lồng lộng

Vang giọng cười thỏa thuê.

Đẹp làm sao Quê mình!

*Anh gieo mạ đúng lúc,
Nhỏ mạ cũng đúng ngày,
Cấy lúa càng đúng tiết,
Mà sao mỗi tình này
Cười hỏi lại không biết?

Nặng nhọc mấy cũng qua
Bón phân rồi tát nước...
Hai đứa mình mai già
Ai vịn sau, đỡ trước?
Á Nghi, 29-10-2014*

SANG NHÀ THĂM EM

*Em rụt rè, nhỏ nhẹ
Rau không nhai, sợ giòn
Cơm trắng ăn có ngon?
Sợ oi là Cha Mẹ!

Em “Dạ thưa” ngọt ngay
Anh lúng túng bàn tay*

Ý Nga, 30-10-2014

SÀNH SỎI?

*Người sành sỏi hèn chi như cục đá
Đá biết đi cứ ra rả, cà rà
Lại âm à, âm ạch những kêu ca
Lời ồn ã, ba hoa, không hòa nhã.*

*Người sành sỏi sao không đi tìm đá?
Ai mặn mà mà “Hi, hả...” vậy ta?
Cứ hí ha, hí hửng cho chóng già?
Đừng gạ gẫm! Hoa nào thương Sỏi Đá?
Á Nghi, 29-10-2014*

VỀ VỚI ANH NGHE EM?

*Hai bên đều vừa ý
Chỉ cách nhau cái thôn
Nào núi non hùng vĩ
Nào điếm canh, gác, đồn...

Em đảm đang, dịu hiền
Không kiêu kỳ, cao ngạo.
Anh giản dị, hồn nhiên
Biết hiếu kính cha mẹ.*

Nào đã làm gì quấy

Toàn phải, mới kỳ thay!

Nhìn đĩa cá diếc kho,

Rau cần xào thịt bò...

Ốt, thua môi em đỏ

Chưa ăn, anh đã no.

Thăm mà không được nói

Chỉ nhìn lên nhau thôi

Bánh bày trên lá chuối

Cũng biết mình bồi hồi.

Hai nụ cười giao cảm

Đều ý tứ giữ gìn

Mẹ Cha có thể nhìn

Ra nụ cười luyến ái.

Thương ơi là hiền, ngoan!

Á Nghi, 29-10-2014

Còn có gì ngăn cản?

Gia đình đã sẵn sàng!

Đâu ai chê nhạt, mặn

Mà em lo vội vàng.

Á Nghi, 29-10-2014

THƯƠNG THÌ MAU VỀ!

Dò xét thật ý tứ

Vẫn chưa hiểu được anh

Tình có thật chân thành?

Hay thích hoa cả cụm?

Ai bảo em quê mùa

Người đó đã chịu thua

Em như nhành lúa ngọt

Mẹ bán, anh có mua?

Chỉ nhành lúa ngọt thôi

Dưới nắng vàng sáng chói

DUYÊN HAY NỢ?

(Thương về H. để chia sẻ)

*

Tại sao anh cứ âm ờ?

Chín thương, mười khổ! Đọc thơ hiểu gì?

Khi xưa hứa hẹn oai nghi

Bây giờ hẹn, hứa cầu kỳ khó tin

Ai tin mấy vạn, bao nghìn?

Riêng em chỉ muốn giữ gìn đẹp, hay!

Thương em, bỗng bé trên tay

Không thương, vất xuống: tỉnh, say, mất, còn?

Thương em, thích tiêng cười dòn

Có hay em khóc vì đòn của ai?

Cứng em phải nhớ cứng hoài

Bông lên, vất xuống trong ngoài còn chi?

Gãy xương, bó bột nặng trĩ

Tứ chi cứng ngắt, vết tỳ nhão ra.

Á Nghi, 28-10-2014

Đừng chờ người xa xôi

Người có thương thì vội!

Á Nghi, 29-10-2014

TRẦN AI!

Trời mưa, cởi áo nhường em

Lạnh, run, ướt nhẹp, ai thêm hỏi han

Dưới mưa em tựa giai nhân

Tội con Chuột Xấu lẩn chân theo hoài.

Vậy mà đường ngắn, ước dài

Câu mưa đừng dứt để ai theo nàng.

Á Nghi, 28-10-2014

KHÔNG CÓ LÒNG THÀNH

(Gửi L., để chia sẻ với H.)

*

Than Thu, khóc Nguyệt... tội tình

Tham hoa cả cụm để dành cho ai?

Ăn không biết nhịn! Đúng, sai?

Hôm nay hại họ, ngày mai ai cười?

Khóc người hay khóc chính người?

Tạm thời ăn xôi, cả đời đói meo.

Dẫu no nê cũng sẽ nghèo

Sen không biết quý, hót bèo làm chi?

Á Nghi, 28-10-2014

Portland Tháng Mười Trời Mưa

Portland tháng Mười đã bắt đầu có những cơn mưa và gió lạnh vì đã vào Thu.

Mấy ngày qua ở Portland và các vùng phụ cận đã có nhiều nơi bị những cơn lốc làm đổ cây và bị mất điện nữa. Cây hồng mềm nhà người viết cũng bị nghiêng ngã và rơi rụng một vài trái hồng. Loại hồng mềm này khi ra hoa thì rơi rụng hoa rất nhiều và khi bị rớt xuống thì bị hư thối nên phải vứt đi không ăn được nữa, khác hẳn với loại hồng dòn ít rụng hoa và không bị hư hại nhiều như hồng mềm.

Lúc trời mưa người viết cũng thích đứng bên cửa sổ ngắm mưa rơi bên ngoài.

Cảnh trời mưa thường buồn hơn là vui và cũng có vẻ lãng mạn tình tứ hơn. Trong các phim tình cảm Đại Hàn hay Đài Loan thường có màn anh nắm tay em chạy đụt mưa dưới hè phố hay anh che dù cho em cùng em đi dưới mưa! Ôi chao! Thật tình tứ! Thật lãng mạn! Thật ấm áp quá! Phải không bạn?

Người viết lại xúc cảnh sinh tình nhớ đến những cơn mưa Sài Gòn năm cũ.

Trời Tháng Mười, Portland mưa nhiều lắm

Mưa ban ngày, mưa luôn cả ban đêm

Nằm lắng nghe mưa đổ nước bên thềm

Lại chợt nhớ những cơn mưa ngày cũ

Tuổi mười tám, những mộng mơ ấp ủ

Tuổi học trò, tôi thích ngắm trời mưa

Bên người yêu, mưa rơi nhẹ cho vừa

Đủ ướt áo cho anh truyền hơi ấm

Bên hè phố đôi ta cùng lặng ngắm

Những giọt mưa rơi tí tách trên đường

Mưa lạnh buồn, mưa tạo mối yêu thương

Dưới dù nhỏ, đôi ta cùng chung bước

Rồi chinh chiến, nào ai mà biết trước

Những chia ly cách biệt, biệt trùng xa

Mưa xứ người càng gợi nhớ quê nhà

Nhớ bè bạn, nhớ mẹ cha, kỷ niệm

(Trích trong Tháng Mười Nghe Mưa Rơi - Thơ Sương Lam)

Nhưng mấy cụ ông cụ bà mới được con cháu bảo lãnh sang Mỹ theo diện đoàn tụ hay sang Mỹ theo diện du lịch, ngồi trong nhà nhìn trời mưa sao thấy buồn, thấy nhớ nhà, nhớ mấy đứa cháu nội cháu ngoại ở Việt Nam quá trời nên muốn về lại Việt Nam ngay tức khắc.

Người viết ở Portland, Oregon hơn 30 năm rồi! Cái tiểu bang gì mà một năm 365 ngày thì đã có gần hết 300 ngày mưa rồi, ông xã tôi nói thế. Tuy nhiên, người viết đã quen rồi và lại còn yêu hơn nữa những ngày mưa lạnh ở Portland vì không khí trong lành, mát dịu hơn những nơi khác. Đặc biệt nhất là lúc Thu sang với sương mờ giăng giăng khắp chốn, với lá vàng, lá đỏ khắp nơi như một bức tranh tuyệt đẹp, rất hợp với tâm hồn nghệ sĩ của tôi.

Bạn ở tiểu bang Cali hoa lệ rộn ràng đến thăm tôi, thấy Portland lấm mưa và “sương lam mờ đỉnh núi” buồn tênh cũng đã hỏi tôi rằng: “Trời ơi, Portland buồn quá mà mi ở được hả?”. Người viết cũng tà tà trả lời rằng: “Vui hay buồn là do cái Tâm của mình mà thôi, bạn ạ!”.

Ở một nơi mà nhạc sĩ Từ Công Phụng đã gọi là “Xứ Thâm Trâm” này, người viết thấy rất an tĩnh, không bon chen náo nhiệt rộn ràng. Vợ chồng Từ Công Phụng cũng ở Portland như tôi và chúng tôi là bạn trong gia đình QGHC dễ thương của tôi.

Portland có hoa hồng mùa Xuân, biển mát mùa Hạ, lá vàng mùa Thu, tuyết trắng mùa Đông, cảnh đẹp như một Dalat ngày xưa mà tôi hằng ao ước được ở khi còn ở Việt Nam, thì đối với tôi là “The Dream Comes True” rồi, tôi còn đòi hỏi gì nữa chứ? Hơn nữa, trần gian chỉ là quán trọ, thì ở đâu cũng thế mà thôi!

Mời quý bạn đọc qua câu chuyện Thiền ngắn ngắn dưới đây xem có đúng không nhé?

Quán trọ

Một vị thầy tâm linh nổi tiếng đến trước cửa lâu đài của vị vua nọ.

Vì Thầy nổi tiếng rồi, nên các người lính canh không chặn ông lại khi ông đi vào và tiến thẳng đến trước mặt nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

- Ông muốn gì? Nhà vua hỏi.
- Tôi muốn có một chỗ để ngủ trong cái quán trọ này. Ông ta đáp.
- Nhưng đây không phải là quán trọ, đây là tòa lâu đài của ta. Vua trả lời.
- Xin hỏi bệ hạ rằng ai là sở hữu tòa lâu đài này trước bệ hạ?
- Vua cha ta, Ngài đã chết rồi.
- Và ai là sở hữu trước cha của bệ hạ?
- Ông nội của ta, Ngài cũng đã chết.
- Và cái chỗ này, nơi mà người ta sống một thời gian ngắn rồi đi, như vậy thì nó không phải là quán trọ sao?

(Nguồn: Trích trong Vườn Thiền Cottage)

Người viết cũng đã một đôi lần thơ thần tự bảo:

“Trăm năm trước ta từ đâu đến
Trăm năm sau ta sẽ về đâu
Cõi trần gian muôn sắc muôn màu
Ừ! Ghé tạm trăm năm sống thử”

(Thơ Sương Lam)

Quá khứ ta không biết, tương lai ta cũng chẳng biết gì hơn, chỉ có trong hiện tại ở trần gian có sướng, khổ, buồn, vui, có người đẹp mặc áo tím áo hồng, muôn sắc muôn màu đẹp quá thì ta hãy ghé tạm sống thử trăm năm cho biết nha bạn.

Con người thường đi tìm hạnh phúc ở những nơi khác mà không biết rằng nhiều khi hạnh phúc ở ngay bên cạnh chúng ta giống như con chim bị mù trong câu chuyện dưới đây đã lao đầu vào khung cửa kính để tìm một cảnh sắc xinh đẹp hơn.

Con chim bị mù

Nơi khu vườn anh nhà văn nọ có một cây si rất rậm rạp, xanh lá quanh năm. Từ phòng viết của mình, qua một tấm cửa kính, anh có thể nhìn thấy cây si ấy. Thói quen

của anh là thức sớm mỗi ngày để viết, và anh vô cùng ngạc nhiên khi ngày nào, cũng có một con chim tới đâm đầu vào cửa kính phòng anh. Nhiều ngày liên tục, liên tục, sáng nào cũng vậy, anh đã có ý nghĩ: Phải chăng con chim đó bị mù? Hay bị một chứng bệnh nào đó? Sự lý giải không được thỏa mãn, lại nhiều ngày tiếp tục trôi qua.

Cho tới một hôm, anh quyết định bước ra khỏi cửa phòng mình, đứng về phía con chim, đối diện với tấm kính để nhìn vào căn phòng. Anh không thể tin nổi vào mắt mình. Trước mắt anh là một cảnh tượng quá đẹp đẽ. Một cây si lung linh xanh thắm in hình trên tấm kính, như thể ở một nơi nào đó thật xa, trong một không gian rộng hơn, sâu hơn. Và anh biết, con chim nhỏ bé kia đã “chán” cây si quen thuộc mỗi ngày của mình khi nó bất ngờ phát hiện ra một “cây si” khác. Nó đã đâm đầu vào đó để mong tìm tới một nơi đẹp đẽ hơn, lung linh hơn...

Đôi khi, chúng ta không biết những gì chúng ta đang có mới là điều quan trọng, là hạnh phúc thực sự của chúng ta, mà chúng ta cứ đeo đuổi những chuyện mãi đầu đầu.

(Nguồn: Suu tầm trên Internet)

Người viết thường tâm tình với bạn hữu, chúng ta cần sống vui trong hiện tại, đừng lo lắng quá nhiều về những gì vượt quá tầm tay với của mình. Còn sức khỏe, còn bạn bè, có thời giờ rảnh rỗi, bạn cũng cần đến sinh hoạt với các vị cao niên khác trong Hội Người Việt Cao Niên Oregon hay trong Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở Trung Tâm Sức Khỏe và Dịch Vụ Châu Á để tìm “niềm vui tuổi hạc” của mình qua các sinh hoạt vui nhộn, hữu ích và đầy tình thương yêu khi tham dự các buổi tập thể dục, trao đổi kinh nghiệm sống, du ngoạn ngoài trời v..v... Có thấy được những ánh mắt sáng ngời, những nụ cười vui vẻ của quý vị cao niên trong các sinh hoạt này, bạn sẽ thấy “đời vẫn còn đẹp sao!”

Vợ chồng người viết là những người đã tham gia vào các sinh hoạt này nên muốn được chia sẻ niềm vui này đến cùng các bạn để cùng vui với nhau vì người viết đã đọc ở đâu đấy câu thơ hay hay dưới đây:

“Dẫu có buồn trong thế giới này khó hiểu

Thế giới này vẫn đẹp

Hãy xóa đi nét đáng tình cờ

Anh sẽ thấy thế giới này rất đẹp”

Blok

Chúng ta cần có một thái độ lạc quan trong cuộc sống, quên đi những chuyện phiền não, vui đùa với bạn bè vì “thời gian như một con sông, nó không trở về nguồn” và nhất là, “Hoàng kim thì có nhiều trên thế giới, bạn bè già tóc bạc thì rất ít” như ngôn ngữ phương Đông đã nói. Về phương diện tâm linh, bạn cũng cần đọc kinh sách, tham dự những khoá tu học, các khóa học thiền để an tịnh thân tâm và phát triển lòng từ bi hỷ xả đối với mọi người. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

Mời quý bạn thưởng thức Youtube Mùa Thu và Chim Hạc dưới đây để thêm một chút thiên vị Mùa Thu.

https://www.youtube.com/watch?v=fi0L_pvhY9w&index=43&list=PL659852BA858DA575

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN 249-ORTB 650-102914)

TỶ NẠN CHÍNH TRỊ?

Về ăn chơi thừa mứa

Người chống Cộng dần thừa

Bắt buộc chạy ngày xưa

Nay chắc “về” chọn lựa?

Ý Nga, 27-10-2014

NGƯỜI TÀU MÀ

LẠI ĐÁNH TA?

Đất ta mà lại phỏ Tàu

Tới lui bị cấm, đảng hầu chung quanh

Cộng Tàu võ ngược đàn anh

Mấy em Việt Cộng xúm, tranh châu rìa.

Ý Nga, 27-10-2014

“TIẾN LÊN!

**TOÀN THẮNG ẤT
VỀ...”* AI?**

Bị giam cầm, kìm hãm

Bao thanh niên Việt Nam

Yêu đồng bào, đất nước

Dám nghĩ, chưa dám làm.

TRI ÂN

CHIẾN SĨ CỘNG HÒA!

(Trích thi tập TRI ÂN CHIẾN SĨ CÔNG HÒA, sẽ xuất bản. Bìa do Bảo Trâm trình bày)

*

Anh bình luận sắc bén

Cương nghị và tài ba

Nội gian mọc như nấm
Mở cửa rước ngoại xâm
Nội thù đã công khai
Há ngoại nhân ngấm ngấm?

Người Quốc Gia nhân bản
Đang sáng sửa, văn minh
Chợt tối tăm muôn hình
Trong tay loài cộng sản.

Sinh viên, đêm thức trắng
Ngày vẫn thấy đen xì
Thì học hành lợi chi
Khi Việt Cộng toàn... thắng?

Ý Nga, 27-10-2014

*Khẩu hiệu VC: Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta!"

**XUÔNG HỒ
CẢ NƯỚC*!**

Miệng hùm, tự mãn bình an

Chống Cộng rất quyết liệt
Không dung phùng xấu xa.

Sống đơn giản tối thiểu
Để góp sức tối đa

Gia cảnh anh túng thiếu
Nhưng nhiệt tâm rất thừa.

Nặng tâm lòng tri ơn.

Anh vươn cao, nói lớn

Dù tay trắng trống trơn

Nhưng tràn đầy nhiệt huyết.

Những gì anh đã hưởng

Anh đang tri ơn người

Những người đã nằm xuống

Vì chính nghĩa thấm tươi.

Ý Nga, 27-10-2014

KINH TẾ VỠ BÉO ĐẢNG

Khoanh vùng: Việt Cộng làm chi?

Tay sai gan sứa Việt gian vầy đàn

Hội tề ám ó tràn lan

Bao nhiêu nét đẹp xóa tan mọi bề

Huênh hoang chỉ những phường hề

Đưa dân tộc xuống u mê kinh hoàng.

Dân oan bất mãn hàng hàng

Đại đồng cả nước, thiên đàng* ai lên?

Ý Nga, 27-10-2014

*Không một Xã hội chủ nghĩa nào có thể là
một thiên đàng

RƯỜNG CỘT

QUỐC GIA!

Sức dài, vai rộng thanh niên!

Phải đâu như đảng: khùng điên cả mà!

Vùng lên! Thôi LỬA rực hoa

Đẹp cho sạch Cộng, thái hòa mới ra!

Ý Nga, 27-10-2014

Khung, vành nào cũng Vi Xi ì xèo

Èo, xì “vĩ đại” bé teo!

Té “Beo”, biến hóa thành Mèo. Ô hô!

Mèo meo: “*kinh tế vĩ mô*”*

Vỗ mi bong bóng nhi nhô bay hoài?

Hài! Bay! Diều võ dương oai

Làm chi cũng dở! Ươn, dai nôi dài.

Ý Nga, 27-10-2014

*“Kinh tế vĩ mô”: chữ của VC

*nói lái và nghịch chữ:

Khoanh vùng > Khung, vành

Ì xèo > Èo, xì

Vĩ mô > Vỗ mi

Bay hoài > Hài! Bay!

Dương oai > ươn dai

Bé teo > té Beo

ĐÔI MỚI NÀO

PHẢI MỚI ĐÔI!

(Trích biếm thi chính trị BAO TIẾN SĨ ĐẦU RỒI?)

Sẽ xuất bản, bìa do Bảo Trâm trình bày)

40 NĂM NHÌN LẠI

(Trích LỤC BÁT Ý NGA, sẽ xuất bản. Bìa do Bảo Trâm trình bày)

*

Nhìn đi, nhìn lại thấy gì?

40 năm đã yếu đi chỗ nào?

Hay bao máy, đẹp biết bao:

Thuyền nhân ty nạn vuron cao cùng người?

Lưu vong vĩnh viễn, tạm thời?

Bao nhiêu thủy táng? Khóc, cười trùng khơi?

Ai người chưa huyết lệ rơi?

Bên trong nước: đôi bao đời tang thương?

Bao nhiêu cách biệt âm dương?

Bao nhiêu sa đọa, kỷ cương nào nùng?

Tại sao dân tộc hãi hùng

Anh hùng nhót, giết; dưỡng, dung: nhát hèn?

Giỏi rơi xuống, dở trôi lên

Tại sao quốc nhục mang tên Nước Nhà?

Đang lành mạnh hóa xấu xa

*

Đổi mới nào phải mới tung!

Lối đập “Đổi Lập” của đảng

Tinh vi, gian xảo vô cùng

Nghiến, kị tất cả “Kiến Nghị”

Đạp chân, giữ* sạch dân chủ

Thường trị: “*kinh thế thị trường*”

Rồi “*kinh tế kế hoạch hóa*”

Kinh thế? “*Kế*” nào cũng dương!

Nuôi nên kinh tế xã nghĩa

Là triệu “*kế hoạch đầu tư*”

Đầu tư từ đâu? Láu cá!

Và những “*tiến sĩ*” nghiệp dư.

“*Nợ công*” tăng nhanh? Đâu lạ!

Tiền riêng của đảng cũng tăng

“*Thành quả*” toàn là hậu quả

Nhờ tăng dần đều phẳng phẳng.

Đã bùng, đang nổ, manh nha giặc ngoài?

Thù trong ai giúp ra oai?

Phải chăng bọn Dép-Râu-Quai bắt tài?

Nên chi Áo Mẹ rách vai

Nên chi trú quốc bi ai nát lòng?

Sao dân mỗi miệng bên trong?

Bên ngoài: sao LỬA chuyền vòng Tây,
Đông?

Sao ta Đất Mẹ vời trông?

Cớ gì đảng cứ thông dong bạo tàn?

Gia tài văn hóa nát tan

Văn minh, lành lặn, an toàn đi đâu?

Đề cho nguy hiểm đi đâu

Nói đuôi cờ đỏ. Ai cầu mà cung?

Nhục này quả thật nhục chung!

Nào riêng mang một! Hãy cùng đứng lên!

Ý Nga, 27-10-2014

*1975-2015

Có dân còng lưng sẽ trả

Thiếu thốn chi mà dân kêu?

Cháu, con, chắt, chít dư dả

Tự thưởng những tên đầu têu*

“Bác vĩ đại, đảng quang vinh!”

Nên đảng vinh quang “chỉ đạo”

“Đạo” chích* đảng “chỉ” muôn hình

Ăn cướp “đại đồng”, vạ trạng:

Nợ chồng nợ! Xác chồng xác!

Máu hòa máu! Xương chồng xương!

Đảng nằm ấm êm như “bác”

Biết gì dân tình đáng thương?

Tội chi đảng phải để dành?

Lao động? Có dân quen nhịn!

Đảng tắm trong máu có tanh?

Đôi mới nào phải mới đôi?

Ý Nga, 27-10-2014

*Đầu têu: đảng CSVN, đầu nậu

THU

Bên tách trà buổi sáng
Ta thanh thản tâm thiền
Một chút gì lãng mạn
Nhìn hoa cúc mỹ miên

NHỚ

Hoa bay theo gió tả tơi
Cánh rơi trên đất cành phơi nắng vàng
Long lanh chút giọt sương tàn
Trông như hạt nước mắt nàng nhớ ai

TÓC SÂU

Thăm người bạn cũ đầu thu
Mới hay trời nhuốm sương mù trên sông
Lá phong vừa đổi thay lòng
Nửa vàng nửa đỏ hư không úa sâu
Ta và bạn tóc đầy sâu

WISCONSIN

Đêm thu ở Wisconsin
Trăng gầy ngủ sớm tôi thiền bóng đêm
Mưa thu rơi nhẹ bên thềm
Chút thương nhớ đọng bên rèm mi khô

Kiều Mộng Hà

Oct 27-2014

NGƯỜI VỀ

Ta về ngõ gác giũ phở thừa,
Thềm vắng, nhà xưa ngán ngõ buồn.
Cành đào sân trước, khô hiu hắt.
Bụi chuối vườn sau, đổ xác xơ.

Bàn thờ hương khói tro vơ lạnh,

*Đạo chích: cướp

*Nói lái và nghịch chữ:

chân giữ > dân chủ,

lối đập > đối lập

nghiến, ky > Kiến Nghị”,

thường trị > thị trường

Đầu tư > từ đâu,

đổi mới > mới đổi

TỪ CỎI CHẾT TRỞ VỀ

*Tay run rẩy nắm tờ khai ra trại,
Từ giã bạn tù, rừng núi hoang vu.
Từ giã sương lam, chướng khí mịt mù.
Tìm rộn rã mong vui giờ hội ngộ.
Áo ra tù một bộ,
Chút lộ phí nhỏ nhoi.
Bụng cồn cào, không thấy đói,,
Chân gập ghềnh sỏi đá, chẳng nghe đau.*

Ta trở về quê, như tỉnh, như mê.

Sao bỗng nghe xa lạ,

Chân bước ngu ngơ,

Phố xá lạnh lùng.

Lòng tưởng vui, sao bỗng hóa buồn tênh ,

Phố xá xác xơ, tường vôi loang lổ.

Người nhìn ta, ta nhìn người bỏ ngõ,

Ta cúi chào, người vội vã ngó lơ.

Gần 10 năm, nơi gió buốt sương mờ

Giờ trở lại, lòng bơ vơ buồn tủi.

Nhà vẫn còn kia, hình như đối chủ,

*Cha Mẹ, vợ con: chôn vĩnh Hằng.
Xóm cũ, người xa, tim quặn thắt,
Áo đầm đìa lệ, lòng tựa băng,*

*Mười năm tù tội giữa thâm sơn,
Sương giá lạnh căm, nuốt tủi hờn.
Gối cứng, giường tre, ôm nước mắt,
Thương nhà tang tóc, khóc quê hương*

*Ta trở về đây, quá đau thương.
Trơ trọi thân đơn, cảnh đoạn trường.
Hoàng hôn lạnh buốt ngoài song cửa!
Nước mắt như mưa giữa nắng tàn.*

HH

GIỮA RỪNG LUẬT

CÓ LUẬT RỪNG

Chánh án không hiểu pháp luật

Cứ tưởng mình là đại ca

Bao nhiêu gia đình tan nát

Chạy tiền cung cấp “đại gia”?

“Đại ta” lơ lơ, là là

Án nào cũng tiền phi pháp

Luật đảng tầm tối mù lòa

Luật Rừng quả nhiên rậm rạp!

*Vắng bóng con Vàng mừng rỡ vẫy đuôi.
Vắng trẻ liú lo, vắng tiếng reo cười.
Vắng Mẹ vắng Cha, vắng người tâm mãn.*

*Chân muốn khuyu, tay run, lòng nức nở.
Nâng vạt áo tù, thấm lệ tràn mi.
Ta trở về đây thôi ngẫm ích gì!
Thân trơ trọi nào khác chi tù tội,
Xóm giềng nhìn ta, mắt buồn vời vợi,
Ta chợt hiểu rằng, người cũng như ta.
Ta cắn môi, ríu rít máu nước mắt sa!!!
Thương nước, thương nhà, thương ta một bóng,*

*Đất nước bao la,
Mình ta cô quạnh,
Nỗi đau này xé nát cả trời xanh,
Như lửa cháy bùng bùng,
Như băng tan,
Như bão tố,
Như cắt thịt,
Như lóc da,
Làm sao ta đứng vững???*

HH

AI MÀ HAM?

Ai khoe muống bạc, chậu đồng...

Tưởng tôi ham thích lấy chông nặng cân?

Bạc, đồng? Bông, đặt... nhọc thân!

Mỗi ngày đánh bóng, xoay, vắn... mõi tay

Nặng nề của cái phoi bầy

Ai theo khuôn vác? Thân này nhẹ tênh!

Á Nghi, 26-10-2014

Rừng luật do ai ban ra?

Ý Nga, 26-10-2014

35 NĂM CHUNG BÓNG

Tia nhìn thật tình tứ

Cứ theo cùng mãi thôi,

Và những lời tình tự

Sao mà ngọt hôn tôi.

Cái đầu như có đuôi

Cứ nghiêng nghiêng chân trời

Dù đường đi đã ngược

Mà đôi mình vẫn xuôi.

Nhớ gió nhẹ êm êm

Tuổi hai mươi êm đềm

Đường chung bao kỷ niệm

Chiều mưa núp chung thêm.

Cám ơn anh, Chiếc Bóng

Đã theo Hình ngày xưa

CON SÔNG TÌNH TỬ

Thuyền thả ra giữa dòng

Sóng bắn tung bọt trắng

Mình nhấp nhô thong dong

Trôi thong thả nhẹ nhẹ.

Thuyền trôi êm tròng trành

Em ôm anh thật sát

Khắc vào hôn bức tranh

Có nắng vàng óng ánh.

Á Nghi, 25-10-2014

PHẢI CHI TA

BÊN CẠNH

(Để nhớ Bạc Liêu 1979)

*

Cắm thuyền vào góc ao

Hôn vẫn còn lao xao

Bình minh sao mà đẹp!

Nhất là tiếng em chào!

Bây giờ không thể thiếu

Dù khi xưa chê thừa.

Á Nghi, 26-10-2014

HỎI THĂM

Thăm nhà em chi thế?

Lính về phép vùng ngoài

Da bánh mật thật oai

Mắt lúm lét nhìn trộm.

Chưa muốn ném đấng cay.

Đánh chuyên rồi nhảy dây...

Tuổi em chưa mười bảy

Vẫn nhật hoa cả ngày

Thì ra người xem mắt!

Mắt thấy rồi, về đi!

Lần khân mãi làm gì?

Chờ xem tay coi bói?

Á Nghi, 25-10-2014

Phải đừng chào mà thừa...

Chắc em càng dễ ưa

Đôi môi như mật ứa

Thương biết mấy cho vừa!

Thôn nữ sao mà xinh!

Phải chi đừng một mình

Có thêm ta bên cạnh

Thơ đâu có bất bình!

Á Nghi, 24-10-2014

TRẢ LỜI ĐI EM?

Nụ cười em khoan thai

Núp dưới lá môn môn,

Mắt long lanh sao mai

Làm lòng ta điên đảo.

Cây bưởi vườn trĩu quả

Núng nính những trái ngon

HOA TANG TRÊN QUAN TÀI

(Bài thơ nhân mùa Halloween 2014).

Dù thể nào hoa cũng khoe sắc thắm,
Dù là hoa tang trên nắp quan tài,
Hôm qua có ai vừa mới qua đời,
Bó hoa đẹp ở bên người tiếc nuôi.

Hoa đã nằm đây thơm cùng hương khói,
Bó hoa màu buồn trầm lắng không gian,
Phủ trên quan tài hoa tím Oải Hương,
Những lá xanh và những cành rũ xuống.

Hay bó hoa có nhiều màu tươi sáng,
Màu đỏ, màu hồng, màu trắng, màu cam,
Hoa theo người chết nằm trong nhà quan,
Màu hoa tươi vẫn là màu tiễn biệt.

Hoa màu đỏ hay màu vàng cô điển,
Một bó hoa Hồng đỏ đến rung rung,
Một bó hoa Cúc vàng đến vô cùng,
Như nỗi nhớ thương cho người quá cố.

Hoa đã nằm đây những ngày tang lễ,
Ban ngày lần lượt có khách viếng thăm,
Ban đêm không người hoa là tri âm,
Cùng người chết hoa âm thầm chia sẻ.

Ngày mai người chết sẽ nằm dưới mộ,
Ngày mai bó hoa cũng sẽ héo tàn,
Hoa và người thành cát bụi lãng quên,
Ai cũng có một thời khoe sức sống.

Hỡi các loài hoa đẹp mà đời ngắn,
Vẫn đi với đời làm dáng cho đời,
Hoa trang hoàng cho tiệc tùng ngày vui,
Mừng sinh nhật, lễ tình yêu, đám cưới....

Mà tim em vẫn còn

Mùm mím hoài trong nụ?

Gió lay động tàn lá

Em có động lòng chưa?

Hoa vươn mình mặt nước

Trêu người đã đủ thừa.

Á Nghi, 23-10-2014

MÀU THANH BÌNH

(Cảm tác nhân đọc “THÔN CŨ” của Toan Ánh)

Kính tặng ông bà BÙI BẢO SƠN)

*

Mẹ phơi thóc vàng cả sân mùa gặt

Chiếc mảnh mảnh che ánh nắng ngoài hiên

Vui: áo nâu, sân gạch đỏ, sen chen,

Tre xanh biếc, hoa cà khoe sắc tím.

Khoảnh vườn nhỏ mấy ụ rom lần chiêm

Vàng quanh năm, khoe thực phẩm bò ăn

Chị lẳng xăng tay nhuộm vải nặng oằn

Hoa trang hoàng cho kiếp người lần cuối,
Hoa trên quan tài, trên mộ lẻ loi,
Hoa cũng là ngôn ngữ của tình yêu,
Tình tuyệt vọng hoa nói lời tuyệt vọng..

Em biết sẽ có ngày anh nằm xuống,
Sẽ có ngày em từ giã cõi đời,
Bó hoa tang sẽ khóc trên quan tài,
Ai sẽ khóc ai tình không trọn vẹn?

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Oct. 24- 2014)

THƯƠNG ƠI

CHIẾC ÁO LỤA SÔI!

Ngập ngừng nhìn lại cổng thôn

Dáng ai đứng đó bồn chồn chân tôi

Nụ cười bồi hồi, bồi hồi...

Lũy tre che lấp nàng rồi. Đi thôi!

Em ơi gió quyện, mây trôi

Hương em đưa lối, áo sồi đáng yêu!

Á Nghi, 23-10-2014

*Sôi: hàng dệt bằng tơ gốc, mặt hàng sù sù

THU BĂNG KHUÂNG

Khoe nắng, gió: vải nâu lượn rồng rắn.

Gần cối giã, cối xay, nia, tấm, cám,

Trấu, cày, bừa, cào, cuốc... nằm lóc lẩn

Heo đòi ăn, kêu ụt ịt cần nhẩn

Em nấu cám, rau, bèo... không kịp. Măng!

Ai cũng bận từ tờ mờ chưa sáng

Con nhà nông việc đồng áng rộn ràng

Chẳng nhẹ nhàng, phơi dưới nắng chang chang

Từ ló dạng, nhịp nhàng sang chạng vạng.

Cực vô tận, việc mênh mang năm tháng

Dù khăn hoang hay hạn hán, cả làng

Cùng đảm đang tài tháo vát mùa màng

Họ xứng đáng được nạm vàng ca tụng!

Ý Nga, 21-10-2014

VÚT BÓT HÀNH TRANG

Vừa có điều gì đặc ý

Mà Bạn cao hứng góp công?

Thu xám lá vàng rơi ngập lối
Sóc đùa từng nhánh nhạt gì đây?
Ngắm nhau, ta thấy gì nơi sóc?
Và sóc thấy chi trong mắt này?

Ý Nga, 21-10-2014

Bố thí, gieo hạt, vun trồng,
Rộng tâm từ bi, tài thí.

Cả đời có phú, không quý

Cuối đời, quyết vượt cõi mê

Niềm vui tìm ra chân lý:

San sẻ cho nhẹ Lối Về.

Ý Nga, 21-10-2014

Phôi Pha

*Cám ơn anh đã yêu tôi
Dấu tình như lá thu rơi cuối mùa
Cám ơn những giọt tình mưa
Đong đầy biển cạn chưa vừa yêu thương*

*Cám ơn anh giấc mộng thường
Đã cho tôi chốn thiên đường dẫn thân
Cõi thăng hoa lấm bụi trần
Rượu nồng chưa uống đã ngàn ấy đau*

*Cám ơn anh thuở ban đầu
Ngàn năm nào để ứa màu thời gian
Dường như chưa có ly tan
Sao tình theo áng mây ngàn khuất xa .*

*Cám ơn anh giọt lệ nhòa
Khóc chiều thu muộn chan hòa tuyết sương
Cám ơn anh một dòng thương
Trăm năm chảy mãi bước đường anh qua .*

Ngọc Quyên

Mùa Thu Giấu Buồn Trong Đôi Mắt

*Anh giấu mùa thu , giấu buồn trong mắt
Cầm tay em anh nhẹ dặt vào thơ
Đây mùa thương trên xác lá đợi chờ
Đếm từng chiếc cho ngàn năm thương nhớ.*

*Viết tình thư ngậm ngùi đêm trăng trở
Trên lá vàng trải mộng đón tình em
Thu mong chờ thu quýt rủ rơi thêm
Trăng nào vỡ nào tàn trên lối nhỏ.*

*Anh giấu buồn giấu tình anh một thuở
Cho thu về ngàn mây tím hững hờ
Trôi về đâu em gọi mãi con mơ
Lạnh niềm riêng lạnh hàng cây bóng đổ .*

*Em vẫn đợi vẫn chờ anh có biết
Dấu tình thu đã chết tự hôm qua
Lệ hay mưa trên phố vắng nhạt nhòa
Hiu hắt chỉ mình em trong tim nhớ.*

*Em vẫn yêu mùa thu bên cửa sổ
Mùa giấu buồn trong đôi mắt người thương*

*Bến sông tương chiều chiều em đếm lá
Vẫn chờ nhau dù trong cõi vô thường.*

Ngọc Quyên

MỘT LỜI

Một lời hãy nói em ơi!

Cớ sao im lặng cho trời xám mây?

Một lời cũng đủ ngắt ngảy

Giận chi không nói? Đông, Tây... chuyện gì?

Hay mai anh chở em đi

Ra sông kiếm... hén để thi đua cùng*?

-KHÔNG!

Á Nghi, 20-10-2014

*Thành ngữ: “*Câm như hén*”

KHÔNG VÌ ANH

Bởi vì thương, bởi vì tình

Mà tim lộn xộn, bất bình vì ghen

Bởi quen men mật, đường phèn

Mà cay, đắng, chát...chưa quen luyện rèn

Bởi lời khen chứa lên men

Đêm đen thức trắng chong đèn tự khen:

Bởi vì mình, bởi vì... Nhen!

RƯỢU TRẮNG NÔNG

ĐỘ BAO NHIÊU?

Đêm trăng trải chiếu mình ngồi

Anh khen: -*Tròn tựa em hồi hai mươi.*

Em cười: -*Cũng mới năm mươi**

Thêm con số sáu*. Vui tươi, chưa già!

Em khen: -*Anh tựa trăng ngà...*

Anh cười rộ rỡ: -*Khéo là nịnh mau!*

*

Ngà ngà lãng mạn say nhau

Anh hôn cho rõ nhiệm màu Rượu Trắng

Nụ hôn như rượu Cung Hằng

Môi thơm ngào ngạt đái đàng... Say... say...

Á Nghi ** 20-10-2014

*Năm mươi: $5 \times 10 + 6 = 56$

Bởi vì buồn, mới có sen đó mà!

Á Nghi ** 20-10-2014

BẮT ĐÈN EM!

Em thương nắng tốt quanh đèo
Trời trong gió dịu, anh liêu thương theo
Thương! Theo! Ròng rã ngoằn ngoèo
Người Ta nói khéo: *-Tim reo! Thương người!*

Tại em cho nụ cười tươi
Đêm về nó cứ trêu người...

Bắt đèn!

Á Nghi ** 20-10-2014

TRẢ CÔNG?

*Thù lao không nhận đồng nào
Chỉ xin em chút ngọt ngào với anh
Em vờ vĩnh, chẳng chân thành
Bao nhiêu cay đắng xung quanh, chán chường.
Trả công chỉ một chữ THƯƠNG*

KIẾM TIỀN LÀM

SAO KIẾM TÌNH?

*Thương anh biết mấy cho vừa
Nhưng anh than bận sáng trưa kiếm tiền
Thì thôi vương vãi thêm phiền!
Nhấn nhẹ dễ ghét, ai ghềnh nữa đâu!
Tội chi suy nghĩ nhưc đầu
Tội chi vùi vĩnh mức cầu không cung!*

*

*Thương em cứ muốn đi cùng
Bỏ quên xó bếp, ai chung buồn này?
Khi nào rảnh rồi mới hay
Cậy không anh: cạnh, không ai trở về?*

Á Nghi ** 20-10-2014

CHỤP HÌNH

Chụp cho “ăn ảnh”* nha em
Để ta khoe ảnh khi đem về nhà
Sao cho Ảnh thấy không già

Mà em cũng tiếc chưa từng lòng sao?

Gỡ giùm mối rói đi nào

Thương người thất thế, xanh xao gầy mòn.

Á Nghi, 20-10-2014

Xuýt xoa khen: -Trẻ như hoa trên cành!

Á Nghi ** 20-10-2014

**Ảnh: hiểu theo 3 nghĩa khác nhau: đẹp, hình, ảnh
ấy*

HỘP TRẦU CAU

NGÀY CƯỚI*

Trầu xưa còn thắm tình này

Cau xưa lẻo đẽo hàng ngày vẫn theo

Thong dong luân lạc dẫu nghèo

Giàu ai mặc họ, nhẩn nheo chung đường

Á Nghi, 20-10-2014

*Trầu cau ngày cưới đã khô

Mùa Thu

CÓ BUỒN KHÔNG NHÌ?

Mùa Thu đến với lá vàng đầy ngõ
Với sương lam mờ đỉnh núi xa xa
Với mưa buồn như nước mắt nhạt nhòa
Với kỷ niệm của ngày xưa thân ái!

Bạn đã sống vui buồn thời con gái
Thuở học trò áo trắng tuổi thơ sinh
Ôi mộng mơ! Ôi tuyệt đẹp! Diễm tình!
Yêu sách vở, yêu chàng trai oai dũng

Bài thơ nhỏ, lời tỏ tình đại vụng
Dấu vào trang sách nhỏ lên trao nhau
Gặp mặt nhau, nhưng nào dám hỏi chào
Nhưng len lén nhìn nhau cười nhè nhẹ!

Trao vội vã thư tình, người nói khẽ :
“Em đẹp như nàng công chúa ngày xưa
Nhớ em nhiều, bao thương mến cho vừa
Anh yêu lắm em môi hồng má đỏ!”

Rồi pháo cưới reo vui ngoài đầu ngõ
Nhưng cô dâu không phải bé ngày xưa!
Chuyện đổi thay làm sao biết mà giữa
Tình đầu đẹp, không duyên, đành dang dở!

Như chiếc lá mùa Thu khi trở gió
Phải lia cành rơi nhẹ xuống vườn thôi
Chuyện tình yêu không duyên nợ kết đôi
Thì đôi gà đôi ta là thế đó!

Hôm nay ngắm lá rơi ngoài sân nhỏ
Nhớ ngày xưa, nhìn lá rụng vô tư
Bây giờ đây nhìn lá rụng từ từ
Ngẩn ngơ hỏi: Mùa Thu buồn không nhỉ?

Sương Lam

(Trích trong Tuyển Tập Thơ Hoa Nắng-PhụNữViệt)

Linh Thủy

Nam Sơn

Hải Thượng Quán Âm

Bình minh rực rỡ ánh hồng,

Trùng dương xanh ngắt, nước lòng bóng mây.

Nam Sơn thủy tú ngắt ngây,

CÁT BỤI.

Bạn có biết vì sao mới chào đời ta đã khóc.

Bởi vì đời đầy gai góc lắm than.

Như hoa kia sớm nở tối đã tàn,

Như bèo nước hợp tan trong giây lát.

Đời mấy ai được an vui hạnh phúc?

Non xanh nước biếc, hoa đầy Tịnh viên.
Kim Cương Đài, Tượng Quán Âm,
Toà sen ngát ngát, cao thâm, nhiệm màu.
Sóng xô nổi sóng bạc đầu,
Khác gì cõi tạm dãi dầu nói nhau.
Tử Sinh Bệnh Lão mấy sâu?
Mấy sông nước cả, mấy cầu lung lay?
Cành Dương Cam Lộ trên tay,
Quan Âm cứu khổ thương rày chúng sinh.
Hào quang rực rỡ lung linh,
Sáng soi đêm tối vô minh rạng ngời.
Cầu xin Quán Thế trên trời,
Ra tay tế độ, cứu người làm than.
Một mai Thế giới điêu tàn.
Tai ương Bệnh hoạn, muôn vàn đau
thương.
Sóng thần, Núi Lửa, gió cuồng,
Băng tan, sủng đạn, tuyết sương chập chùng.
Mong người người thương nhau cùng,
Chắp tay cầu khẩn Muôn trùng Quán Âm.
Phx. Hoài Hương

Mà chỉ là những túi nhục sầu thương.
Nhìn từ xa. hạnh phúc giống kim cương,
Bước gần lại chỉ là sương lóng lánh.
Hạnh phúc gì? chỉ là hình, là bóng,
Mà nào ai bắt được bóng bao giờ.
Kiếp nhân sinh ai học được chữ ngờ,
Dò người khó hơn cả dò sông biển.
Nhìn trời êm biết đâu mai động biển,
Đời bể dâu bao biến chuyển tang thương.
Mới trôi qua, tóc đã bạc màu sương,
Còn gì nữa, chỉ bộ xương khô héo.
Buồn vui chi cũng là đời bạc bẽo,
Án tình rồi cũng nhạt nhẽo buồn tênh.
Chẳng còn gì khi mắt nhắm, tay không,
Một nắm đất lạnh lũng trong sương gió.
Một nắm đất đều hiu từ xanh cỏ,
Cũng uá tàn vàng vố với thời gian.
Chẳng còn gì ngoài mấy mảnh khăn tang,
Rồi cũng lụi, cũng tàn theo năm tháng.
Rồi thời gian cũng đi vào quên lãng.
Một kiếp người, hạt bụi giữa không
gian.

Phx.HH.

HÃY SÁNG SUỐT!

Chướng ngại vật khó vượt
Của Cộng Đồng chúng ta
Chính là sự chia rẽ
Của những người Quốc Gia.

Lấy đoàn kết làm mốc
Không nương tay Việt gian!
Cộng sản là rắn độc
Chặt đuôi vẫn nguy nản!

Giá của sự nhầm lẫn
Là chụp mũ lung tung
Sai lầm cần cứu vãn:
Đẹp Việt Cộng nằm vùng!

Ý Nga, 17-10-2014

CÙNG KHÓC NHÀ TAN

BẢN ĐỒ CÒN MẤY NĂM?

Rước Voi dày má Tổ
Giặc quanh đây lượt là.
Hồn đảng ở đâu đó
Có lo chi cho Nhà!

Cộng ù đặc hai tai
Nhưng ta nghe rất rõ
Dân đang gọi hiền tài:
-Lật giùm ngay Quỷ Đỏ!

Từ người nhặt ve chai
Trong từng con hẻm nhỏ
Cũng nén tiếng thở dài:
-Mất Nước chừng quá rõ!

Có phần đúng dân oan:
-Càng la càng mời miệng?
Đảng chỉ muốn an toàn!

Áp ủ một đời với Đất Quê
Ngọt ngào tình tự, lời cùng thề
Cám ơn Bạn đã cùng chung bước
Ty nạn bao châu vẫn hướng về
Ý Nga, 17-10-2014

ĐỪNG HẠI NGƯỜI VÔ CAN!

Ai bị đánh, nấy đau,
Tự đi tìm thầy thuốc
Các người đánh phá nhau
Chớ lôi ta vào cuộc!
Ý Nga, 17-10-2014

Hoàn toàn sai!
Đảng điếc!
Ý Nga, 17-10-2014

KẸ SĨ KHÁC VIỆT GIAN!

Đời này sang đời kia
Bái phục người Quốc Gia
Luôn luôn biết chọn lựa
Vì dân, vì San Hà.

Kẻ thối nát, bất trung
Bồi đắp riêng danh lợi
Không Việt Cộng nằm vùng
Cũng Việt gian bán Nước.
Ý Nga, 17-10-2014

Thưa quý anh chị,

Cuộc sống luôn luôn có những điều trông thì thật đơn giản nhưng thật tinh nhìn kỹ lại thật phức tạp vô cùng.

Đơn giản hay phức tạp thật ra do cái Tâm của mình suy diễn mà thôi, cũng như chuyện quý bà thích thơ văn, nếu mà sự đam mê đó không làm phương hại đến ai cả mà còn làm vui người vui ta thì quý ông hãy cứ vỗ tay khích lệ quý bà cho vui cả nhà. Như thế có phải là đơn giản không? Cự nự, cảm ràm làm chi cho vấn đề trở nên phức tạp nhỉ?

Xin mời quý anh chị thử lắng lòng mình đọc những lời tâm tình của người viết dưới đây xem ra sao nhé. Smile!

Sương Lam

Đơn Giản Và Phức Tạp

Buổi tối người viết thường cùng phu quân ngồi xem phim truyện nhiều tập chiếu trên đài SBTN cho có chút tình điệu của tuổi “không còn trẻ nữa” một tí tí. Nói thật tình, ban ngày người viết rất bận việc nội trợ trong vai trò của một bà nội, một bà mẹ, một bà vợ. Ban đêm tôi mới được “thượng đài” lên internet để tìm tài liệu viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân hằng tuần trên Oregon Thời Báo và trả lời điện thư cho bạn thật, bạn ảo đã có lòng thương mến “tiện nữ” để không phụ lòng “các cây quạt” (Fan) của mình chứ lị!

Có thể nói “sự nghiệp văn chương” của tôi bắt đầu từ những bài viết, bài thơ đăng trên những tờ bích báo dán tường của các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Nữ đi tranh tài với các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Niên trong sinh hoạt Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở Phú Nhuận trước năm 1975, bạn ạ.

Cái bút hiệu Sương Lam của tôi cũng được bắt đầu từ năm 1961 vì tôi ưa thích màu lam thanh nhã, mờ mờ ảo ảo, khói hương thanh thoát nơi cửa Phật nên tôi lấy tên của tôi ghép vào màu lam để đặt thành bút hiệu ký dưới các bài viết, bài thơ của tôi. Thật tầm thường, thật giản dị, bạn nhỉ? Và cũng từ đó, hình như cuộc đời của tôi cũng giản dị, tầm thường, thanh thoát, mơ màng, lãng mạn như sương lam trên đỉnh núi mà bạn thường thấy vào những ngày chớm Thu nơi xứ người. Thú thật, tôi yêu mùa Thu hơn những mùa khác vì cái thi vị sương lam lãng đãng nhẹ quyện vào lá vàng rơi rơi trên hè phố.

Ngày xưa ở Mỹ hình như chỉ có hai người có bút danh Sương Lam: một là “tiện nữ” ở Portland, hay thơ thơ thần thần làm thơ đăng trên báo ORTB cho vui với đời một tí, hai là nhà văn Sơn Tùng cũng có bút danh giống y chang người viết nhưng lại chuyên viết về bình luận thời sự rất sâu sắc.

Bây giờ nhiều người lấy bút danh Sương Lam quá, nhất là ở Việt Nam, cho nên người viết đành phải đổi tên là “Sương Lam Portland” trên trang nhà và trang Youtube của tôi để tránh sự ngộ nhận với các Sương Lam khác vì chỉ có một Sương Lam ở Portland mà thôi. Smile!

Xin mời quý bạn vào Google Search, chỉ cần gõ “suonglamportland” thì sẽ gặp đúng y thị người viết ngay.

Bây giờ ở hải ngoại quý bà tham gia làm thơ viết văn khá nhiều nhưng nói thật tình phụ nữ làm thơ viết văn ít khi nhận được sự cảm thông của người khác, ngay cả của chính người phối ngẫu. Buồn năm phút!

Đa số quý ông ở các thế hệ trước vẫn thích “hiền thê” của mình phải “hiền như ma sơ”, ở nhà nấu cơm hầu chồng hầu con chứ không thích bà xã đi họp bàn chuyện văn chương nghệ thuật với người khác. Thật là tội nghiệp cho quý bà nào lỡ mang cái tính nghệ sĩ, yêu văn chương nghệ thuật quá trời!

Trong khi đó thì khi quý ông muốn làm thi sĩ hay văn sĩ thì lại được bà xã ủng hộ hết mình như nhà thơ Xuân Tình trong truyện ngắn “Vợ Ông Nhà Thơ” của nhà văn Phạm Thành Châu nói về tình yêu thương chồng của một bà chủ tiệm nail yêu chồng, yêu cả hồn thơ của chồng và tìm đủ mọi cách để cho ông chồng được nổi tiếng dù tốn kém bao nhiêu cũng được. Quý bạn cũng cần tìm đọc chuyện Vợ Ông Nhà Thơ của tác giả Phạm Thành Châu thì sẽ biết cái tình của một người vợ đối với một ông chồng “nhà thơ” như thế nào nhé.

Riêng người viết, thì việc làm thơ viết văn là một niềm vui tình thần thanh nhã để cho cuộc đời thêm nở hoa tí tị sau những giây phút lo việc gia đình, cơm nước cho chồng con kéo nó “mụ” người đi. Smile!

Phu quân của người viết là dân kỹ thuật, chưa bao giờ “làm thơ tình cho em đọc” cả và ít khi biểu lộ tình cảm lãng mạn đối với “nuơng tử” của mình, nhưng vẫn là người tốt bụng, thông cảm cho tôi khi biết tôi yêu thơ thích văn, tuy lúc ban đầu chàng cũng hay cảm ràm, cự nự tôi um sùm, đôi lúc chàng lại quên đọc bài của tôi viết nữa là khác vì “bụi nhà không thiêng” mà lị! Tuy nhiên, người viết vẫn giữ vững niềm tin và nghị lực nên cũng đã phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân hằng tuần trên Oregon Thời Báo hơn 5 năm trời với 247 bài tâm tình rồi đấy. Nhanh thật!

Theo thiên ý của tôi, yêu thích một bộ môn nghệ thuật nào đó như văn thơ, nhiếp ảnh, hội họa, ca nhạc v.v... là một nghiệp dĩ và cũng là một đam mê tốt nếu sự đam mê đó hướng về chân - thiện- mỹ, phục vụ nhân sinh, đem lại tình thương yêu nhân ái, niềm vui đến cho người, cho mình trong giây phút hiện tại mà ta đang sống. Bạn có đồng ý với tôi chăng? Đó là món quà quý mà ai cũng muốn có, muốn nhận. Bạn có

thấy một sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng lại có ý nghĩa tuyệt vời khi chữ “Present” có nghĩa là món quà và cũng có nghĩa là “giây phút hiện tại” hay chẳng?

Bởi thế, “phe kẹp tóc” chúng tôi, những người trót đam mê thơ văn như một nghiệp dĩ và có tâm ý tốt đẹp khi làm thơ viết văn thì cũng cần quý ông chồng và quý ông “phe húi cua” ủng hộ tinh thần và khích lệ mới phải chứ lị. Bạn đồng ý chứ?

Cuộc đời và con người đôi khi thật đơn giản, nhưng lắm lúc cũng rất phức tạp. Xin mời bạn thử đọc qua tài liệu này xem có đúng hay không nhé.

Đơn giản và phức tạp

Khi còn nhỏ thì đơn giản, lớn lên trở nên phức tạp.

Khi nghèo khó thì đơn giản, lúc giàu có trở nên phức tạp.

Khi thất thế thì đơn giản, lúc có địa vị thì trở nên phức tạp.

Tự nhận bản thân đơn giản, đánh giá người khác phức tạp.

Thật ra, thế giới này rất đơn giản chỉ có lòng người là phức tạp.

Mà suy cho cùng thì lòng người cũng đơn giản, chỉ vì có lợi ích chi phối nên con người mới trở nên phức tạp.

Đời người, đơn giản thì vui vẻ. Nhưng người vui vẻ được mấy người.

Đời người, phức tạp thì phiền não. Nhưng người phiền não thì quá nhiều.

Trong cuộc đời mỗi người đều không thể tránh khỏi những lúc buồn phiền, lo lắng thậm chí là đau khổ.

Thật ra, đau khổ không hề đáng sợ, đáng sợ là ngay cả trái tim cũng phản bội bản thân mà đứng về phía đau khổ.

Người vui vẻ không phải là người không có buồn phiền, mà là người không để cho những nỗi buồn và niềm đau đó khống chế.

Muốn quản lý tốt tâm trạng của bản thân thì cần phải:
Quên đi những điều làm mình không vui,

Đừng coi trọng những mâu thuẫn, hiểu lầm phát sinh trong cuộc sống, mà hãy xem đó như là một yếu tố giúp chúng ta mài dũa đời sống tâm linh của mình vững chắc hơn.

Chỉ có như thế thì nỗi đau khổ của mình như gió thoảng mây trôi mà thôi.

(Nguồn: Sưu tầm trên internet)

Dù rằng bây giờ trí nhớ của người viết đã bắt đầu quên quên nhớ nhớ, nhưng người viết vẫn còn nhớ và còn thích chương trình giảng văn của các lớp trung học đệ nhị cấp của trường nữ trung học Gia Long ngày cũ. Người viết say mê để hết tâm trí khi nghe thầy cô dạy về thơ văn của Nguyễn Công Trứ và Nguyễn Bình Khiêm.

Người viết kính ngưỡng cuộc đời và sự nghiệp của nhà thơ Nguyễn Công Trứ nhất qua hai bài thơ *Cây Thông* và *Kẻ Sĩ*. Ít nhiều gì hoài bảo và đời sống tình cảm của người viết cũng đã chịu ảnh hưởng bởi những lời tâm tình của ông qua hai bài thơ trên. Xin được chia sẻ với các bạn hữu nào đã sống cùng một thế hệ và cùng một tâm ý với người viết nhé.

Cây Thông

Ngồi buồn mà trách ông xanh,
Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười.
Kiếp sau xin chớ làm người,
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo.
Giữa trời, vách đá cheo leo
Ai mà chịu rét thời trèo với thông

Nguyễn Công Trứ

Kẻ Sĩ

Tước hữu ngũ sĩ cư kỳ liệt,
Dân hữu tứ sĩ vi chi tiên. (1)
Có giang sơn thì sĩ đã có tên,
Từ Chu Hán, vốn sĩ này là quý.

Miền hương đảng đã khen rằng hiếu nghị,
Đạo lập thân phải giữ lấy cương thường.
Khí hạo nhiên chí đại, chí cương,
So chính khí đã đầy trong trời đất.

Lúc vị ngộ hồi tàng nơi bông tất, (2)
Hiếu hiếu nhiên điều Vị, canh Sần. (3)
Xe bồ luân (4) dầu chưa gặp Thang, Văn,
Phù thế giáo một vài câu thanh nghị.

Cầm chính đạo để tịch tà, cự bí,
Hồi cuồng lan nhi chướng bách xuyên. (5)
Rồng mây khi gặp hội ưa duyên
Đem quách cả sở tồn làm sở dụng.

Trong lang miếu, ra tài lương đồng,
Ngoài biên thù rạch mũi can tương.
Làm sao cho bách thế lưu phương,
Trước là sĩ sau là khanh tướng.

Kinh luân khởi tâm thượng,
Binh giáp tàng hung trung.
Vũ trụ chi gian giai phận sự,
Nam nhi đáo thử thị hào hùng. (6)

Nhà nước yên mà sĩ được thung dung,
Bấy giờ sĩ mới tìm ông Hoàng Thạch. (7)

Năm ba chú tiểu đồng lách thếch,
Tiêu dao nơi hàn cốc, thanh sơn,
Nào thơ, nào rượu, nào địch, nào đàn,
Đồ thích chí chất đầy trong một túi.
Mặc ai hỏi, mặc ai không hỏi tới,
Gắm việc đời mà ngắm kẻ trọc thanh,
Này này sĩ mới hoàn danh.

Nguyễn Công Trứ

(Nguồn: trích trong Đặc Trưng.net)

Còn bạn thì sao?

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN247-ORTB 648 101514)

Mời quý anh chị uống trà ngắm hoa cúc, xem như mình là một kẻ sĩ đã về hưu sống ẩn dật cư trần lạc đạo nhé. Smile!

Xin Click vào link dưới đây:

Portland Hoa Cúc Mùa Thu

<http://youtu.be/1AO8n1bd5wo?list=PLCWHPuqIsqJP56JMIAG3p06gEvpq8XWFw>

Sương Lam

Thơ Tình

Thơ tình tôi rải chỗ nằm,
Nửa kê bên trái, nửa bầm như tương.
Bài nào ấm áp, dễ thương,
Tôi lòng gói ngọc để nhường gói tay.

Chưa xong bài đứng tựa mây,
Cho nhìn trắng héo, cho gầy xác xơ.

Không Có Mùa Thu

*Nơi em không mùa thu
Chẳng giá rét sương mù
Hay lá vàng ngập phố
Chỉ mưa hoài âm u .*

Chỉ mưa hoài cơn lũ

Thơ tôi không có đợi chờ,
Vi bao ngăn cách, bây giờ vỡ tan!

Quê Hương tôi khổ ngập tràn,
Dân lành vô tội, tan hoang cửa nhà.
Đêm nằm trần trở, thở ra,
Duỗi chân tôi đập, tôi va thơ tình.

Kéo chân che ấm thân mình,
Đầu kê gối ngọc, thơ tình chiêm bao.
Sài Gòn, Đà Lạt ước ao,
Về trên lối cũ ngọt ngào Quê Hương.

Việt Nam tôi ngọt mía đường,
Thơ tình la liệt... mà thương chỗ nằm!

Linh Đắc

Giọt Nắng Hồng

Hôm nay em đợi mùa thu đến,
Để cánh chim bay tận cuối trời.
Lòng tự nhủ thăm nơi phố núi,
Anh cũng tìm em trong xa xôi.

Buồn quá em treo giọt nắng hồng,
Trên cánh chiều buông nhẹ nhớ nhung.
Mây ơi lác đác về đâu đó,
Đem cả tình yêu cho núi sông!

Đâu dễ em quên kỷ niệm mình!
Mỗi lần thu đến nắng lung linh.
Mỗi lần mưa bụi rơi trong mắt,
Em mộng thuyền mơ cập bến tình.

Đã mấy thu qua, vàng cuộc đời
Bến lạ nghe hồn nặng tạ toi.
Trong gió em còn nghe văng vẳng,

*Cuốn cuộc tình đôi ta
Mưa ử ê triền lá
Giọt tí tách vỡ òa.*

*Giữa hai bờ ngăn cách
Mưa nắng cũng ngậm ngùi
Nhớ thương ngày khô hạn
Đêm giông tố đầy vơi*

*Bên xác đời hiu quạnh
Lời thương như thủy triều
Lòng biển tình sóng vỗ
Ngơ ngác hồn xanh rêu .*

*Nơi em mùa thương nhớ
Ươm trên xác lá vàng
Là tình yêu em đó
Bao giờ thôi thu sang.*

Ngọc Quyên

Bát Canh Rau Má

Bụi rau má xanh tươi
Mọc ven bờ đê nhỏ
Mẹ thường hay ra đó
Hái đem về để nấu bữa cơm chiều

Gian nhà nhỏ thân yêu
Mái tranh khô đùm bọc
Ba đi làm nặng nhọc
Mẹ chờ chồng, bảo bọc con thơ...

Tiếng cười nói âm nhà
Bên mâm chiều đạm bạc
Ba đùa canh khoái lạc
Mẹ dè dặt xới cơm

Tiếng hát người đi tận biển trời!

Thôi biết cùng ai gửi tác lòng,
Biển đời trôi nổi giữa long đong.
Anh như mây trắng bay biên biệt,
Em giữ cho nhau Giọt Nắng Hồng!

Linh Đắc

Bát canh rau má tâm thường
Ba vui bên mẹ, tình thương tràn đầy....

Thế rồi chiến cuộc đổi thay
Bờ đê rau má lất lay úa vàng
Ba mươi năm lẻ bạt ngàn
Bờ đê năm cũ giờ mòn lối đi
Ba ơi trong mộ thăm thì
Mẹ nơi xứ lạ ôm ghi giấc mơ.

Hôm nay con viết bài thơ
Bát canh rau má nhớ về quê xưa
Tùng chùm rau mọc cuối bờ
Giấc mơ sống lại chưa mờ Quê Hương.

Linh Đắc

NỒI CANH NHÂN ÁI

Món canh quý hiếm vô cùng,

*Nghĩ trong thiên hạ, ăn từng mấy ai?
Trăm năm một quãng đường dài,*

Sông mê bể khổ miệt mài, gian nan.

Nấu Canh Nhân Ái khó khăn.

Cần 5 gia vị, 1 lần khó mua.

Lạc quan, Hải hước, Tự tin,

Quên và Tha Thứ: chỉ trong cửa Thiên.

Lò An Lạc, Bếp yêu thương,

Là nơi mơ ước, Thiên đường thế nhân.

ĐÊM KHÓ NGỦ

Một đêm tôi khó ngủ,

Tôi thấy đêm không dài,

Trên giường tôi trăn trở,

Gối chăn xô lệch hoài.

Tôi nằm rất thanh thoi,

Tay và chân duỗi thẳng,

Có quên chuyện buồn vui,

Ban ngày tôi đã gặp.

*Cho dù **Mộng tưởng gạt phăng,***

Để Canh thơm ngát, nước trong ngọt ngào,

Sóng cuồn bẻ khổ lao đao,

Nụ cười** dễ kiếm? ngọt ngào **Tình thân?

***Vui tươi** gì chốn Trầm luân?*

Vinh hoa phú quý, lợi danh hại người.

Tham Sân Si Hận đây vui,

Trong nhà, ngoài chợ nơi nơi dấy dấy.

*Đi mua chữ **Nhẫn** mỗi ngày,*

*Mà **Gia vị Nhẫn** đắng cay vô cùng.*

Phải là ruột sắt gan đồng,

Mới mong nuốt nổi lửa hồng than đen.

Thôi thì ta thử mua xem.

Không nhiều, cũng có chút hương ngọt ngào

Nồi Canh Nhân ái tuyệt vời,

Chúng ta cùng nấu thì đời bằng an.

Trần gian sẽ biến Địa đàng,

Xa đời đen bạc muôn vàn lá lay.

Nghiã-Nhân-Lễ-Tín mỗi ngày,

Kẻ ăn, người nấu dùng hoài, càng ngon.

Phx.HH

Nhắm mắt tự ru mình,

Ngủ ngoan đi tôi nhé,

Lòng tôi như chiếc thuyền,

Mơ trôi về bến đỗ.

Tôi quay sang bên trái,

Cho trái tim thuận chiều,

Sao tim còn khắc khoải,

Giác ngủ chưa gọi mời..

Tôi không tìm ảo mộng,

Giác ngủ của tôi ơi,

Hãy đến như bọt sóng,

Tan chìm vào biển khơi.

Tôi úp mình nằm xấp,

Như một đứa bé thơ,

Rồi nằm nghiêng co quắp,

Như con sâu bọ vơ..

CÔI TÔI

Một ngày tịnh khẩu, ngồi thiền
Thấy trong tâm thức ưu phiền lánh xa
Mỗi ngày nhặt rác tưới hoa
Thấy ta trong cõi Ta Bà huyễn hư.
Một ngày mở cửa tâm từ
Thấy ta tìm lại chân như diệu kỳ
Mỗi ngày lần chuỗi A Di...
Thấy ta đánh lễ quy y Phật Đà
Một ngày nhìn nụ sen hoa
Thấy trong cửu phẩm bóng ta đang ngồi
Cõi Thiên. Cõi Tịnh. Cõi Tôi!!!

Kiều Mộng Hà

NHỜ ANH TÍ

*Gió thu lạnh buốt vai
Mà sao anh thật tài?
Cứ phây phây áo mỏng
Để em phải nhắc hoài.*

Trùm chăn lên tới ngực,
Đêm sẽ ấm ngọt ngào?
Rồi kéo chăn xuống thấp,
Nghe hơi lạnh tìm vào.

Tôi gác tay trên đầu,
Máu ngược dòng vắt vả,
Như người đi tìm nhau,
Đường ngược chiều xa quá..

Tôi đôi đũa kiêu năm,
Vẫn không sao ngủ được,
Trong bóng đêm âm thầm,
Có hồn tôi lạc bước.

Tôi tung chăn ngồi dậy,
Như một kẻ mộng du,
Bài thơ này viết vội,
Đêm trôi qua hững hờ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Làm cho người khác lo,

Rồi anh còn dầy vò

La điều kia, trách nợ

Đêm về cả đêm ho

Nào phải anh trẻ con

Để em phải nỉ non

Nhắc áo, quần, dầy, nón...

Muốn méc Mẹ đánh đòn?

Á Nghi, 14-10-2014

GHEN KỶ

Ôm em, bạn gái thân quen

Mà anh cũng giận? Hờn ghen chẳng dưng!

-Thời này nam, nữ, “nửa chừng”

Biết ai trai, gái mà dưng lo xa

Coi “chừng” vẫn tốt hơn mà

Cô ta ôm mãi thịt da nào còn!

Á Nghi, 14-10-2014

ĐỪNG ĐỂ ĐẢNG NHỚN NHO

Nhìn dân uất ức mà thương
Nhân tài giết hết, chừa phường Việt gian
Xúm nhau theo giặc hung tàn
Còn ai can đảm lăm bàn đấu tranh?
Không tranh đấu, chẳng lẽ đành
Nhìn quê hương Việt trở thành Tàu sao?
Chóp bu đảng phản đồng bào
Những tên tiêu tặc, tên nào thương dân?
*

Anh hùng bao tuổi vẫn cần
Xin mau tiếp Lửa cho gần Hồng Kông
Cường quyền càng lúc càng nồng
Cúi đầu: áp bức, bất công há nhường?
Ý Nga, 12-10-2014

PHẢI DẸP SẠCH VIỆT GIAN!

Đảng kia đã hóa đảng Tàu
Nhà ta đảng rước giặc vào cức cung
Giang san gấm vóc chia chung
Dân oan khóc hận riêng cùng ai nay?
Vùng lên Nam, Bắc, Đông, Tây!
Hồng Kông đâu đó, quanh đây hồng gì?
*
Nhìn người, đảng có tự khi?
Các em dẫu trẻ, CỨU NGUY dám làm!
Bản đồ còn nước Việt Nam
Không mau chiến đấu? Lam nham cầm chừng?
Lòng dân đã giận phùng phùng
Lửa Thiêng xin thắp! Chung lưng thay cờ!
Ý Nga, 12-10-2014

HÃY ĐẬP CÙM, PHÁ XÍCH!

Chống Cộng: Quốc Gia chống tới cùng!

Hèn ươn: Việt Cộng rõ hèn chung!
Oai hùng lịch sử ngàn năm vọng!
Noi những gương thiêng: Ác đập tung!
Ý Nga, 12-10-2014

Joshua Wong

HÃY NHÌN HONG KONG!

Khổ chung, khổ cả một chùm
Lao đao cả Nhóm nhảy ùm xuống thôi
Bề gì cũng đất nước tôi
Thương nhau hạt muối cắn đôi ấy mà!
Biết bơi thời trở tài ra
Không bơi, cũng giúp! Nhấn nha chờ gì!
*

Việt Nam? Cũng một đường đi:
Kẻ thù cũng Hán, nam nhi cũng nhiều
Tự do còn, mất bao nhiêu?
Rõ rồi! Phải đứng lên! Chiêu hùng Nhà!
Thanh niên, thiếu nữ nước ta
Đừng hèn như đảng, Ông Cha tử hờn.
*

Tương lai sáng sủa ra hơn
Nếu mau chiến đấu, chớ sờn chí trai!
Ý Nga, 12-10-2014

Joshua Wong

ĐẠI SỰ CẦN ĐOÀN KẾT!

Ái Nam Quan, Bản Giốc,
Hoàng Sa và Trường Sa,
Cao nguyên: chuyện **Bauxite***
Cứ **bít, xô** san hà
Nhích dần về phía Bắc!

Khai thác gì cũng Tàu

Giành quyền được đấu thầu
Càng “**khai**” ta càng **thác**
Thom, thối đã thuộc lâu!

Xưa, Hội Nghị Thành Đô

Nay, nị ngộ tung hô

Đảng xúm cười hô hô

Mai, Nghị Hội Hán Vô?

Cửa biên giới mở toang

Giặc ra vào huênh hoang

Đảng quý xin đồng hóa,

Dâng tất cả ngoại bang.

SINH VIÊN TA OI!

Oai nghi, kiên trì, ai khinh bỉ?
Đồng chí, đồng tâm, chính khí quy!
Cùng đi! Chí khí cho cương nghị!
Ác Hán? Không nương! Cộng? Chẳng quý!

Dấu chấm xong rồi, đã hết đâu!
Tim ly trà, nuốt xuống buồn rầu
Chuyện Nhà cứ tựa như dao cứa
Dân tộc thương hoài chẳng hết đau!

Ý Nga, 12-10-2014

Joshua Wong

CÁC EM PHẢI ĐỨNG DẬY THÔI!

Bạn bè trở lại Úc, Âu
Thăm anh, viếng chị...đâu đâu cũng về
Riêng ta về bằng ủ ê
Thương em, nhớ Mẹ... có quê mà buồn
Ba lăm năm, lệ vẫn tuôn
Yêu nòi, thương nước, tâm luôn khứ hồi
Hong Kong đã đứng dậy rồi
Việt Nam chẳng lẽ cứ ngồi? Chờ ai?

Ý Nga, 12-10-2014

Nhìn biến động Hong Kong

Đảng xiết chặt cùm gông

Vào nhà dân gõ cửa:

-Cấm biểu tình! Rõ không!

Muốn chung sức cứu Nước

Sao phe Ta đánh Minh?

Còn sức đâu đánh giặc?

Việt Cộng mừng hay khinh?

Ai đội lốt chống Cộng

Đánh phá người Quốc Gia

Là Việt gian núp bóng

Tiếp sức giặc bán Nhà.

Có súng vẽ đem khoe!

Mặc sức đem ra lòe

Bóp cò cho chảnh chọe

Nằm vùng? Khó ngo ngoe!

Việt không gian vẫn ngoan!

Năm Anh Hai Mươi

*Năm anh hai mươi em vừa mười sáu
Cặp sách đến trường đời đẹp như mơ
Tóc nghiêng che em khấp nép đợi chờ
Giờ tan học đón nhau về chung lối.*

*Tình thư anh em ép vào trang vở
Tối học bài em len lén làm thơ
Tiếng yêu đầu sao vụng dại ngu ngơ
Hồng lên má xuân non trắng tròn lẻ.*

*Đêm mộng mị nụ hoa quỳnh vừa hé
Ngát hương mơ từ thuở biết đợi chờ
Chồi non xanh theo hạt nắng vu vơ
Nào hay biết chóng tàn trong mưa gió.*

*Thuở mười sáu nổi sầu chưa mở ngõ
Cánh phượng rơi ve nức nở hè sang
Công viên chiều cơn mưa lạnh về ngang
Đừng tanh nhé dù đường xa ướt áo.*

*Để bên nhau lắng nghe tim chao đảo
Ánh mắt thay lời yêu dấu ngọt ngào
Anh hai mươi nghe mộng ước dâng cao
Em mười sáu thơ ngây xanh màu mắt .*

*Rời đôi ngả thời gian từ xa cách
Em vào đời rón rén gọt sầu đưa*

“Đoàn kết gây sức mạnh!”

Bài học đúng hoàn toàn

Cho sức mạnh hải ngoại.

Bài học ấy rất cần!

Ý Nga, 12-10-2014

*Theo:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Bauxite>

Bauxite, đọc là [bô xít] là một loại quặng nhôm

nguồn gốc ở núi lửa, có màu hồng, nâu được hình thành

từ quá trình phong hóa các đá giàu nhôm hoặc tích tụ

từ các quặng có trước bởi quá trình xói mòn.

Quặng bauxite phân bố chủ yếu trong vành đai

xung quanh xích đạo, đặc biệt trong môi trường nhiệt đới.

Từ bauxite có thể tách ra alumina (Al_2O_3),

nguyên liệu chính để luyện nhôm trong các lò điện phân,

chiếm 95% lượng bauxite được khai thác trên thế giới.

Tên gọi của loại quặng nhôm này được đặt theo tên gọi

làng **Les Baux-de-Provence** ở miền nam nước Pháp,

tại đây nó được nhà địa chất học là Pierre Berthier

*Anh lãng du bao mộng ước chưa vờ
Vẫn lưu tình mùa xuân em mười sáu .
Ngọc Quyên*

phát hiện ra lần đầu tiên năm 1821.

... Dạng tồn tại chủ yếu của hydroxit nhôm trong

*bauxit laterit chủ yếu là gibbsit. Tại Việt Nam, bauxit
Tây Nguyên*

*được hình thành theo phương thức này trên nền
đá bazan.*

Vàng Thêm Lá Nữa

*Gió lay nhẹ hồn vương lá úa
Lung linh chiều hong nắng vàng mơ
Hạ đi thu đến tự bao giờ
Hồn vẫn vơ tình hoen khóe mắt.*

*Em có yêu mùa thu xám ngắt
Khung trời buồn lồng lộng gió mưa
Cho nỗi nhớ quắt quay tình cũ
Để giọt sầu rụng rức đong đưa .*

*Em có hay vàng thêm lá nữa
Mùa thu nào sao xuyên đợi chờ
Giờ chỉ còn tan tác trong mơ
Cơn gió lạnh lay bờ chấn chiếu .*

*Sao em trách mùa thu nước nở
Khóc người đi xa cách trùng khơi
Chiều lại chiều mây bạc ven đồi
Có chớ nặng tình ai tha thiết .*

*Em vẫn yêu mùa thu da diết
Vẫn mong chờ nuôi tiếc ngàn năm
Lá thu rơi từng chiếc âm thầm
Em đếm lá muôn trùng nỗi nhớ .
Ngọc Quyên*

HOA CỎ HƯƠNG

ĐẸP CHO RỒI

THƯƠNG VÔ LƯƠNG!

Nhành tre, bờ ruộng, đường mòn...
Nhớ từng nét cón cón con quê nghèo

Tại sao tất cả cứ theo,

Cả hương con cá bóng kèo kho tiêu,

Bàn tay Mẹ đập cái niêu,

Sợ con mèo meo meo ăn giùm?

Ước chi tháo sạch gông cùm

Con về nhìn lại những chùm Hoa Quê!

Ý Nga, 10-10-2014

Lenin bị giật sập rồi
Lăng Hồ cũng đẹp đi thôi! Chờ gì?
Nào đâu tồn tí tí tí
Bao nhiêu vô bổ, cầu kỳ: tiền dân
Người canh, kẻ gác xoay vần
Phét sơn, sơn phấn đỏ rần, khoe chi?
Ý Nga, 10-10-2014

ĐÚNG LÀ VỚ VÂN!

-Vớt rong nuôi lợn trong nhà

Sao em không vớt anh, mà được nuôi?

-Anh này vụng nói quá thôi!

Người đem ví lợn? Hỡi ôi ai thèm!

Á Nghi, 8-10-2014

CHI MÀ LẠ!

Áo dài em mỏng mỏng mong

Trời mưa ướt tồng tồng tong, che gì?

Em đà năn nỉ nỉ nỉ

Anh đừng ôi ỉ ỉ ỉ nói hoài

Nói chi mà dài dài dai

Em đà nhắc mãi mãi mai vẫn còn...

Á Nghi, 8-10-2014

KHÔNG TRỪ ANH

Em ơi! Em ơi à!
Sao mà em hiền hòa!
Đi ngang đồng vàng lúa
Càng tăng sắc làn da.

Áo bà ba, nón lá
Trông em thật mặn mà
Nụ cười tươi xinh quá!
Hành hạ hết người ta!
Á Nghi, 8-10-2014

PHẢI TÌM TRẦU THÔI!

Ngày ngày đi bộ ngang ao
Thấy nàng, thiện cảm làm sao
Chỉ duy nụ cười độc đáo
Mà thương yêu đã bắt đầu.

Chắc là kiếp trước quen nhau
Kiếp này về nghe hương cau
Là biết lương duyên đã định

MAU MUA CHO

ĐỦ TRẦU CAU!

Nhà anh ở xóm Thượng nha
Thương em xóm Hạ bốn mùa cây thuê
Khi thì cắt cỏ bờ đê,
Khi cày vỡ ruộng, chân quê hiền lành.
Anh nhìn khói bếp mái tranh
Ước gì hai đứa mau thành phu thê
Khỏi công xa tí đi về
Chỉ cần vào bếp, ra hè: thấy nhau!
Á Nghi, 8-10-2014

LỆ ĐI EM À!

Em không đến nỗi vô tình
Nên anh xin Mẹ tác thành đôi ta
Rước em về ở chung nhà
Anh mua yếm lụa, cốm dòn... thật ngon
Mẹ nuôi lúa lợn bốn con
Bán đi xin cưới, em còn chờ chi?

Có cau thì phải tìm trâu!

Á Nghi, 8-10-2014

Cho anh mai mối, lễ nghi

Nâng tay đeo nhẫn lạ đi em à!

Á Nghi, 8-10-2014

Những Người Vác Ngà Voi

Nếu bạn thấy một người xách xe chạy tới chạy lui đến một hội trường nào đó, rồi chạy ra chạy vào bung một đồng cờ xí, biểu ngữ, tài liệu, rồi kêu réo người này, thúc hối người kia treo cờ, treo biểu ngữ, ngắm tới ngắm lui, gật gật cái đầu, cười cười cái

miệng, thì chính hẳn ta là người đang làm việc “vác ngà voi” cho một hội đoàn nào đó trong cộng đồng rồi.

Nếu bạn thấy nhiều bà, nhiều cô, nhiều em bé nào đó, má đỏ môi hồng, thay xiêm đổi áo đi tới đi lui trên sân khấu để thực tập màn trình diễn áo dài cho một đêm gây quỹ của một tổ chức nào đó, thì các bà, các cô, các em bé đó cũng thuộc trong nhóm những người vác ngà voi không sai một chút nào.

Nếu bạn thấy những người nào đó ở lại cho đến giờ phút chót của một đêm gây quỹ, hay một đêm Hội Tết Trung Thu, Hội Chợ Tết, bung bung dẹp dẹp bàn ghế, đồ rác, cuốn cờ, xếp đồ đạc chất lên xe, trong khi quan khách về hết ráo, thì những người đó nếu không phải là những người vác ngà voi, thì người viết chịu thua liền.

Tóm lại, những người già, trẻ, lớn, bé, gái, trai có thiện chí, bỏ thời giờ, tiền bạc, công sức để đi làm những chuyện xã hội, xây dựng cộng đồng, đem niềm vui, nụ cười đến cho người khác, mà không nhận được một “penny” nào, đều là những người “ăn com nhà, đi vác ngà voi thiên hạ.

Họ có thể là những vị “chức sắc” trong ban tổ chức, và cũng có thể là những người “vô danh tiều tụy” không cần ai biết đến họ tên.

Trong cuộc trần ai “Chợt sinh ra thì đà khóc chóc. Đời có vui sao chẳng cười khi” này, con người chúng ta bao giờ cũng bị lôi cuốn miên man với bao nhiêu là niềm vui, nỗi buồn. Dĩ nhiên, những người vác ngà voi cũng có niềm vui nỗi buồn của họ.

Trước hết xin nói về những niềm vui.

Có tổ chức những buổi lễ phát thưởng học sinh xuất sắc, cuộc thi viết văn, buổi lễ Giỗ Tổ Hùng Vương, Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu, cuộc thi hoa hậu áo dài v...v...mới thấy rằng con em mình học giỏi rất đông. Chúng ta đã từng hành diện với những thành công trên đường học vấn của con em chúng ta nơi xứ người. Hơn thế nữa, con em chúng ta vẫn còn nhớ tới cội nguồn dân tộc, nhất là vẫn còn tình thương yêu quê hương nhân loại thiết tha

. Người viết đã từng đọc những bài viết văn dự thi của học sinh về tình yêu quê hương, về việc giảng dạy và duy trì tiếng Việt tại học đường, đã từng làm giám khảo các cuộc thi “Đố vui để học”, đã từng làm giám khảo các cuộc thi Hoa Hậu Áo Dài do

Cộng Đồng Việt Nam tổ chức, vì thế người viết vô cùng xúc động với những suy tư, với sự quan tâm gìn giữ tinh tự dân tộc Việt, tình yêu quê hương đất nước và tình yêu thương nhân loại của thế hệ trẻ Việt Nam tại hải ngoại.

Dù cách xa quê cha đất mẹ cả một đại dương, tuổi trẻ Việt Nam vẫn nhớ về cội nguồn dân tộc, vẫn tự hào mình là con cháu Rồng Tiên, nên lúc nào cũng chăm lo học tập để làm cho cha mẹ vui lòng, cho thế giới nể kiêng. Họ lúc nào cũng lo gìn giữ và phát huy tinh hoa tốt đẹp của văn hoá Việt Nam.

Đây là niềm vui lớn lao nhất của tất cả con dân đất Việt, trong đó, có anh, có chị, có em, và có tôi, những người vắc ngà voi hôm nay.

Bên cạnh niềm vui lớn lao do con em chúng ta mang lại, cũng có những niềm vui do những thân hữu trong cộng đồng bạn và cộng đồng Việt Nam mang đến. Tất cả những người ấy đã nhiệt tình đóng góp thời giờ, công sức, ủng hộ tinh thần lẫn vật chất cho chúng ta. Điều này đã làm cho quý vị trong ban tổ chức và những người vắc ngà voi phấn khởi, hăng hái, hân hoan tiếp tục tiến bước trên đường “vắc ngà voi”!

Bởi thế “Ai bảo vắc ngà voi là khô. Vắc ngà voi sướng lắm chứ!” Sung sướng vì được thấy nụ cười hớn hở của các học sinh lãnh phần thưởng, sung sướng vì thấy nụ cười hạnh diện, ánh mắt vui tươi của phụ huynh học sinh, sung sướng vì thấy những nụ cười cảm ơn và niềm vui của đồng hương khi được giúp khai thuế miễn phí, được hướng dẫn học lớp điện toán miễn phí, sung sướng vì được gặp những khuôn mặt thân thương của những người bạn cũ và nhiều niềm vui ấm lòng khác nữa.

Niềm vui chưa dứt thì lại vương vấn những nỗi buồn! Đây không phải là “những niềm riêng một đời cam nín”, mà cần phải được bày tỏ để được cảm thông.

Nỗi buồn thứ nhất là không ai cảm thông được sự mệt nhọc của những người vắc ngà voi.

Có tổ chức một buổi phát thưởng cho học sinh xuất sắc, một buổi cơm gây quỹ, một buổi họp mặt thân hữu v...v... mới thấy là “mệt ứ hơi” đây bạn ạ! Nào là đi họp để thảo hoạch chương trình, phân công trách nhiệm, phổ biến tin tức, cổ động đồng bào tham gia. Nhức đầu và đau đầu nhất là vấn đề làm sao có được tiền để tổ chức công tác đó.. Những người vắc ngà voi trong “ban gây quỹ” là “những người hết sức

quan trọng” vì “có thực mới vực được đạo”, không có tiền là không thể làm được việc gì cả. Bạn có biết chằng?

Ngày xưa, cách đây mấy chục năm về trước, người viết cũng từng là “người vác ngà voi” đẩy bạn ạ. Muốn có tiền để tổ chức một buổi lễ nào đó, chúng tôi trong ban tổ chức đã phải đi xin tiền.

Còn nỗi khổ tâm nào bằng nỗi khổ tâm đi...xin tiền! Một nhóm người độ 3-5 người, tay cầm cuốn sổ đi đến từng văn phòng luật sư, bác sĩ, tiệm ăn, chợ thực phẩm v.v... , với nụ cười bao giờ cũng sẵn sàng nở trên môi, với ánh mắt ngại ngùng khi bước vào văn phòng hay chợ, tiệm ăn mà ai cũng biết rằng đến để...xin tiền, chứ không phải đến để khám bệnh, để mua hàng, để thưởng thức tô phở hay tô bún bò Huế. Rồi phải giải thích, rồi lại phải chờ đợi, có khi phải chờ đợi 10 hay 15 phút để xin được \$10 hay \$20. Kể như cũng “mã đáo thành công” đi vì có đồng nào mừng đồng nấy và “có còn hơn không” mà lị! Tuy nhiên, cũng có nhiều vị có lòng tốt sẵn sàng bảo trợ các giải thưởng hay ký ngay một chi phiếu \$100, \$200, \$500 hay cả \$1,000, \$2,000, ngay “tú xuyt”. Những ngày gặp được những vị mạnh thường quân có “trái tim bồ tát” như thế, ban gây quỹ lên tinh thần ngay tức khắc và phấn khởi thực hành các công tác kế tiếp như mua quà, tập văn nghệ, dựng sân khấu, gửi thư mời, vân vân... và vân vân... Bây giờ việc gây quỹ lớn lao là phải nhờ phương cách, tài năng của ban tổ chức, sự duyên dáng, khéo léo của các MC để các vị mạnh thường quân sẵn sàng móc hồ bao ra ủng hộ một cách vui vẻ. Xin cảm ơn các vị mạnh thường quân và đồng hương đã tích cực ủng hộ ban gây quỹ.

Các bạn thủ quỹ trong ban chấp hành cộng đồng hiện tại đã gây quỹ ngon lành hơn chúng tôi thời đó rất nhiều! Vui nhé! Mừng nhé!

Trong khi đa số đồng hương đang xum họp gia đình bên “vợ đẹp con ngoan” trong ngôi nhà ấm cúng hay đang say mê ngồi xem phim truyện Đại Hàn chiếu trên SBTN: Hạnh Phúc Mong Manh, Hoàng Cung v.v..., thì cũng có những người đang “phom phom” trên xa lộ đi đến nơi hội họp để bàn thảo kế hoạch làm sao thực hiện được một chương trình vui Tết Cộng Đồng, một buổi phát thưởng, một buổi cứu trợ sao cho có ý nghĩa, hoặc một buổi họp bạn thân mật, một buổi ra mắt sách ít tốn kém nhưng đầy tình thân ái và quan trọng nhất phải là “mọi nhà cùng vui, mọi người hưởng ứng”

Dĩ nhiên trong bất cứ việc tổ chức nào, dù cố gắng hết sức để đạt được kết quả tốt, vẫn không thể nào không có một vài sơ sót ngoài ý muốn vì “no one is perfect - Thánh nhân còn có khi lầm” mà lị!

Có nhiều người dựa vào những sơ sót đó, tìm cách vạch lá tìm sâu để đả phá, để chỉ trích, để phỉ báng và ... chụp mũ nữa đây. Đó mới chính là nỗi buồn lớn lao nhất của những người vác ngà voi, nhất là của ban tổ chức, vì bao nhiêu thiện tâm, thiện chí của mình đã bị phủ nhận, bị chà đạp.

Đối với những người mà tuổi đời đã quá “ngũ thập tri thiên mệnh”, hay là những người “vàng thật không sợ lửa”, thì đó chỉ là trò chơi trẻ con của những người có tánh ganh tị hay có tâm địa xấu xa thích làm “nản lòng chiến sĩ” hay “đâm sau lưng chiến sĩ” mà thôi, chỉ tội nghiệp cho những người trẻ của thế hệ tương lai mới bước đầu tham gia công tác xã hội đã bị ném “trái đắng” rồi!

Nếu hiểu rằng “đời trần thế phút vui mấy chốc” thì niềm vui nụ cười vẫn rất cần thiết cho đời sống chúng ta hơn là nỗi buồn tiếng khóc! Theo thiên ý, nếu chúng ta không góp được chút ít gì cho ích lợi chung của cộng đồng, của tập thể thì cũng đừng vì một chút tị hiềm đố kỵ hay bất mãn cá nhân mà làm nản lòng những người có thiện tâm thiện chí. Mong lắm thay!

Tạo hóa đã phú cho con người một trái tim tình cảm, thì chúng ta cũng nên mở rộng con tim tấm lòng để đem lại nụ cười niềm vui đến cho tất cả mọi người. Chúng ta cần chứng minh cho thế hệ trẻ tương lai của chúng ta tại hải ngoại hiểu rằng: “Tình thương yêu vẫn cao quý hơn sự hận thù, và niềm vui nụ cười vẫn làm cho đời sống có ý nghĩa hơn nỗi buồn tiếng khóc.”

Thay cho lời kết, người viết xin kính tặng đến “những người vác ngà voi” một bó hoa hồng tươi thắm thay cho lời cảm ơn về sự nhiệt tình phục vụ công ích của quý vị và xin kính chúc quý vị sức khỏe dồi dào, nghị lực vững mạnh để tiếp tục “vác ngà voi” đem lại niềm vui nụ cười đến cho ta cho người, để cho cuộc đời nhân thế phù du này vẫn còn một cái gì đáng quý đáng yêu nhé!

Người viết cũng rất thích thơ văn nên thường tìm đọc những bài thơ nào hay hay, có ý nghĩa, có thể giúp mình có được cái tâm an tĩnh và có thể giúp mình cải thiện đời sống tình cảm, tinh thần, tâm linh tốt hơn một chút.

Người viết cũng thích được chia sẻ những gì mình đã đọc, đã biết với bạn bè thân hữu. Được chấp nhận sự chia sẻ này hay không là cũng tùy duyên của người đọc, của những thân hữu, nên người viết không ngại ngần gì khi chia sẻ với các bạn những gì người viết sưu tầm được. Bạn có thích hay không thì tùy bạn nhé. Smile!

Xin mời bạn đọc bài thơ dưới đây của Thầy Thích Tánh Tuệ xem như là kết luận của bài tâm tình hôm nay, Bạn nhé.

Sống Như Là..

Đời chật chội khiến lòng ta .. sống hẹp,

*Đường quanh co nên nhân thế quanh co?
Ngày nắng hạ biến ta thành sa mạc
Ngó đau thương.. hồn vô cảm, ơ thờ..*

*- Tôi không đợi mong anh bao hoàn hảo
Vì chính mình đã toàn vẹn gì đâu!
Chỉ xin thấp trong trái tim hoài bảo
Sống trên đời ý nghĩa.. biết thương nhau.*

*Sẽ sai sót nếu nghĩ mình luôn đúng
Và mọi người ai nấy cũng đều sai.
Người biết sống, sống giữa nghìn khác biệt
Vẫn nhìn nhau, thông cảm, biết quan hoài.*

*Trong bóng tối ta vẫn nhiều cố tật
Chớm buông lời.. liền nghĩ đến tự thân
Ai cũng có những niềm riêng, bí mật
Để cho yên, thì khoảng cách thêm gần.*

*- Lòng như nắng trải đều, không một phía
Hồn như mưa, mưa khắp cả ngàn phương
Tình như gió, gió tỏa về muôn hướng
Sống như là.. không cố chấp. Yêu thương...*

Thích Tánh Tuệ

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN246- ORTB
647-10-8-14)

Mời bạn xem youtube Mùa Thu Portland để lòng thanh thản dăm ba phút bạn nhé.
Xin click vào link dưới đây:

Youtube Mùa Thu Portland

<http://youtu.be/b8UXYaiGruc?list=PL659852BA858DA575>

Cám ơn Bạn đã chịu khó đọc tới đây và xem Youtube do SL thực hiện.

Sương Lam

SEN LÀNG

Ông Ngoại loi tay chèo
Thuyền chòng chành nhẹ neo
Hương sen thơm lừng lựng
Gà gáy, bầy vịt kêu.
Bằng tất cả tung tiu,
Bàn tay Ngoại nâng niu,
Vạch sen tìm trà ướp

Áo Tím Mẹ Hiền

*(Kính tặng tất cả những người Mẹ Việt Nam
và họa sĩ LÊ THÚY VINH)*

Xót xa: áo tím Mẹ buồn
Môi khô lạ lẫm tím hờn con xa
Thương làn da tái Mẹ già
Yêu màu tóc bạc lòa xòa trán nhăn!
Cong cong lá đã khô cần

Trong gió nhẹ hiu hiu.

Sương sáng đọng trong veo

Cánh sen mượt mà theo

Soi ao, nhành ưỡn ẹo

Đẹp làm sao quê nghèo!

Ý Nga, 7-10-2014

Chân Như

(Cảm tác nhân đọc một bài sưu tầm của NGO^AN)

“Tâm ai đầy lửa dữ”

Là tự đốt đó thôi

Địa ngục nào xa xôi

Hàng ngày quanh thế sự!

Sống thiện, cầu đền đáp

Là chưa thiện thật đâu!

Tu để cầu giải thoát

Thà đừng tu thì hơn!

Mờ mờ mắt Mẹ nhục nhằn đợi thư

Mấy mươi lần đợi Tháng Tư

Từ con ôm Mẹ già từ Quê ta?

Con đi nhớ Nước, thương Nhà

Mẹ già ở lại lệ nhòa thương con!

Thương Quê, Mẹ khóc gầy mòn

Một mai Hán hóa, áo còn bà ba?

Lá nâu buồn bã, xót xa

Thơ con nhớ Mẹ, viết, mà lệ rơi

Một đời bom đạn Mẹ ơi!

Vẫn chưa khổ nhọc như thời Tam Vô.

Giọt buồn rơi phiến lá khô,

Thấm dòng lệ, chảy ngược vô tim người

Thương con, Mẹ khổ một đời

Mặn môi con trẻ, ngậm ngùi vãn thơ.

Ý Nga, 27-4-2014

Còn sống còn phần đầu

Không lẽ chịu thua ư?

Áo đời chọn PHÚC HẬU

Là đã có CHÂN NHƯ

Ý Nga, 25-9-2014

GIÁC MƠ TRỞ VỀ

Tre làng còn đọng sương đêm

Ánh dương lóe sáng như thêm dát vàng

Lá tre óng ánh điểm trang

Mình em đứng ngắm, nhớ chàng biết bao!

Ý Nga, 7-10-2014

HIỀN NỘI

Nịnh em: *-Hiền nội, hoa khô*

Nên anh hung dữ. Hỡi ôi nặng lời!

Kỳ khô rao giá trên trời

Tội người dưới đất bốc hơi theo hiền.

Á Nghi, 6-10-2014

ĐỨC HẠNH RA SAO?

Khen: *-Người đẹp tựa Tây Thi!*

Mà nghe bán tín, bán nghi mới kỳ

Người khen đã đủ tứ chi

Không nghe đức hạnh có gì hay không?

Á Nghi, 6-10-2014

KHÔNG THƯƠNG NỮ SAO?

Còn thương: độ lượng thật thương!

Mai sau dứt nợ, hết vương: ghét liền!

Hôn nhân thành sự: hữu duyên!

Vô duyên? Khán nguyện, thề nguyện vẫn xa!

Á Nghi, 6-10-2014

Ừ... Ừ...

Ao sen hồng thắm một màu

Má, môi cô gái ngọt ngào hồng hơn

Hái sen áo lụa, guốc sơn

Thuyền nan kia cũng chập chờn tương tư

Huống chi anh, đã say như

Hương sen? Không thể! Ứ... ù hương em!

Á Nghi, 6-10-2014

Nắng Thu Vàng Hoa Cúc

*Thế gian ơi! Hình như tôi vừa gặp...
Một nửa hồn lãng đảng lạc từ lâu
Một nửa tim thôi lặng lẽ u-sầu
Một nửa vàng trắng chờ rằm hát hội
Thương hoa cúc đợi thu về mở hội
Đón vàng dương kỳ diệu sáng ngời
Niềm lưu luyến ửng vàng mầu nhớ!
Nắng lên cao, nắng tà... rồi xa khuất!
Ai có về vương vấn cúc-vàng-hoa!
Thế gian ơi! Bình nở một mùa hoa
Trong vườn tôi rục nắng vàng thu-cúc...
Lê thị Mỹ-Công*

CHA ÔNG GIỮ GÌN SAO MI ĐEM BÁN?

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm
“GIỌT SẦU TRÊN MẮT MẸ”
của HOÀI NAM)

Xóm nghèo, làng mạc đang vui
Mi về nhuộm đỏ: ôi thôi tan tành
Trẻ thơ áo rách, quần manh
Bao nhiêu thôn nữ hiền lành bán thân
Người già tần ngần, tần ngần
Bám quē, cạp đất mà ăn qua ngày
Nhìn con cháu bị đi đày
Tội chi? Tội đã miệt mài giữ Quē!
Tưởng sao, mi rước giặc về:
Đặt trên, ngồi trước, tung hê dâng Nhà.
Ý Nga, 4-10-2014

CHẢNH CHỢE VIỆT GIAN

Khoe khoang có cái không cần
Việt gian nào có cái cần khoe khoang
Linh đình vớ vẩn uềnh oang
Ễnh ương huếch hoác, vênh vang điếc nhà
Kề rề, chảnh chọe, cà rà...
Mi khen cộng sản? Mời ra ngay liền!
Ý Nga, 4-10-2014

LÁ ÚA CHỜ THU

Ai thả mùa thu trên lá phong
Cho tôi cúi nhặt tái tê lòng
Gió ơi thôi nhé! đừng thổi nữa
Mây hãy ngừng trôi có được không?
Trời đất đương nhiên có bốn mùa
Sao tôi thương nhớ chỉ người xưa
Sao tôi không giống như cây cỏ
Tuyết phủ, mưa vùi, gió đẩy đưa
Nhớ mùa thu cũ cùng người ngắm
Chiếc lá phong rơi rụng ngoài hiên
Lóng lánh giọt sương hồng nắng ấm
Bên người yên lặng ... rất an nhiên.
Cũng mùa thu đó bên hồ nước
Người thả dùm tôi ngọn nến thiền
Bên đá chen hoa người nhẹ bước
Tôi ngồi tĩnh tọa xả ưu phiền
Sáng nay rảo bước quanh hồ cũ
Cá vẫn vô tư lượn nhón nhờ
Đâu biết hôm nay ly biệt chủ
Mười năm, đàn bọt đứt dây tơ
Thôi, chỉ chiều nay đành già từ

CHÁU, CHẮT, CHÍT “BÁC” HỒ?

Trẻ em chẳng tội tình chi
Ngây thơ, trong trắng, tội gì đói meo?
Tay chân nhỏ xíu xiu xiu
Thân hình bé tẻo tèo, eo sèo
Trưa mò cua, sáng vớt bèo
Chợ chiều lượm rác lều bều. Nuôi heo?
Mẹ đi, em lẻo đẹo theo
Ăn chi như rác? Mốc meo, bèo nhèo?
Mẹ búng beo, con choắt cheo
Nhờ ơn lớn đảng: Tý, Tèo khẳng khiu.
Ý Nga, 4-10-2014

VÌ HƯƠNG ĐỒNG NỘI

*Đường làng lát gạch hai bên
Tre làng xanh lũy, hương sen thơm lừng
Hương em tỏa nức một vùng
Nên anh mê mẩn phải dưng chân thôi.
Á Nghi, 3-10-2014*

cây mè

Ngôi nhà nhiều kỷ niệm riêng tư
Xa người, tôi sống không ngày tháng
Lắt lay như chiếc lá chờ thu

Kiều Mộng Hà

Oct. 02. 2014

NƯỚC MƯA THUA NƯỚC GIẾNG?

-Nước ao mấp mé muốn tràn
Mùa mưa dư nước, cả làng cùng vui
Đâu cần qua giếng anh ơi!
Người Ta mượn có lời thôi: *-Nhớ, buồn!*

*-Ai vui hứng nước mưa tuôn
Anh quen nước giếng, ngọt luôn dáng nàng
Nắng mưa chi cũng rõ ràng
Lòng anh chung thủy xếp hàng sau em.*

Á Nghi, 3-10-2014

SAO VẬY EM?

*Mặt trời mọc ở thôn Đông
Sao em chẳng chịu lấy chồng bên nay?
Theo chi người tận bên Tây
Rồi nhìn trời lặn, ngày ngày nhớ anh?
Á Nghi, 3-10-2014*

Portland Thơ Mộng

*Portland cảnh đẹp người hiền
Ở đây mà sống như tiên trên đời
Thu vàng, hồng nở, tuyết rơi
Sương lam lãng đãng chơi với mộng tình
Môi hồng má đỏ xinh xinh
Ngày xưa Đà Lạt chuyện tình nên thơ
Bây giờ vật đổi sao dời
Portland sống lại một thời dấu yêu
Bạn xưa còn lại bao nhiêu
Bạn nay xin giữ cho niềm nhớ thương
Rồi đây vạn nẻo đường trường
Bạn về có nhớ có thương nơi này
Thì xin tay nắm lấy tay
Trao nhau lời chúc: “Mai này gặp nhau”*

Sương Lam

*Linh Thủy

HỌC LÀM NGƯỜI THIÊN TRI THỨC

*Những người luôn quá khích
Không hề biết vị tha
Đã chọn riêng hạ sách
Họ đeo đuổi tới già.*

THÁNG 9 CALGARY

*Tuyết rơi tháng Chín kia kia!
Lá hoa mùm mím, vườn cà còn xanh,
Cá hồ còn lượn loanh quanh...
Mùa đông sao vội nữ dành ghé chơi?
Rơi rơi trắng cả đất trời
Rơi, buồn cây cối. Lạnh rồi, mau chưa?*

*

*Thượng sách: sống thanh bản,
Tư cách giữ đứng đắn,
Phán quyết phải công bằng,
Quyết định điều chín chắn.*

*Mở mắt nhìn thế giới
Bằng con mắt tu thân:
**Không dễ dàng thuận lợi
Mới rõ nghĩa gian nan!***

*Cuộc chiến của người khác
Không phải của chính ta?
Nếu không bị bắt nạt
Sao biết quý hiền hòa!*

Ý Nga, 1-10-2014

**Thiện tri thức hay Thiện hữu tri thức
là một thuật ngữ Phật giáo.
(Phạn ngữ Kalyàna-mitta)
còn gọi là Tri thức, Thiện hữu,
Thắng hữu, Thân hữu, là người chân
chính ngay thẳng, có đức hạnh, có
khả năng giáo hóa, dẫn dắt người
khác theo chánh đạo.*

Dễ và Khó

*Nghe em than thở, tuyệt chừa
Một tuần vừa đủ, tuyệt vừa bỏ đi
Thế là lá úa tức thì
Những đàn chim chửa thiên di anh à!
Thương hoa nở tím chiều tà
Thì vui theo mỗi sát na vô thường.
**

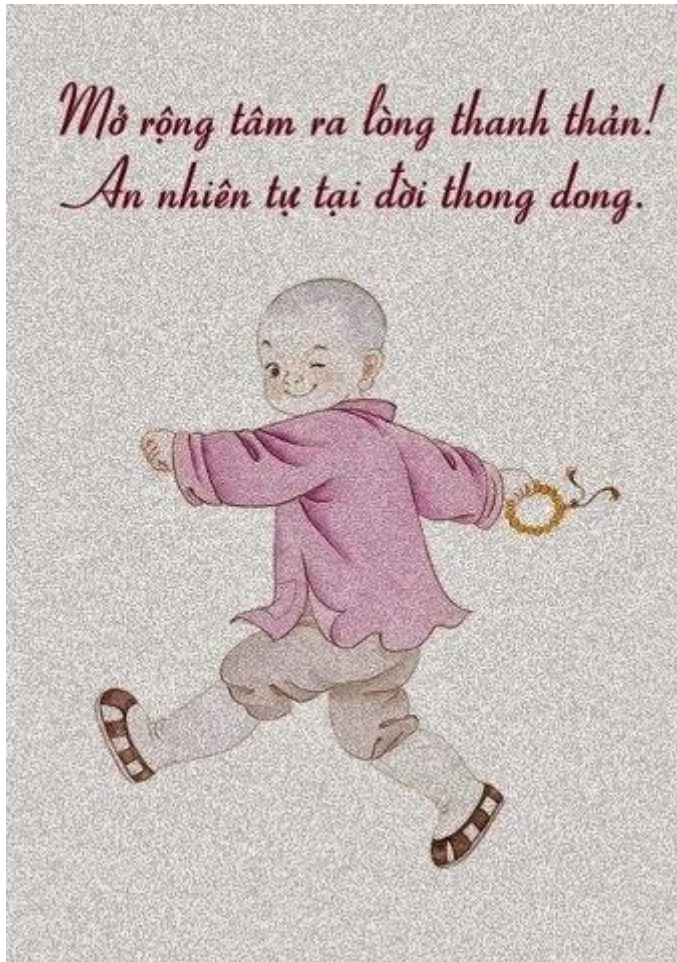
*-Vây là đúng: được cà thì mất cá
Nghe nôm na như: đen bạc, đỏ tình
Bấm đốt ngón tay, nhúu mày anh tính
Vây là mình lời, em hãy vui nha!*

Ý Nga và Anh, 28-8-2014

**Một đơn vị thời gian, phiên âm tiếng Phạn
(sanskrit) đơn vị ngắn nhất của thời gian;
chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến
đổi.*

TÔN GIÁO

*Đạo vào đời vì sao?
Chạm mặt với khổ đau:
Đời kết nối cùng đạo
Xoa dịu bớt ghen ngào!
Ý Nga, 1-10-2014*

Portland bây giờ bắt đầu vào Thu với những buổi sáng sương giăng mờ khắp nẻo, với lá vàng rơi nhẹ trên hè phố. Thật nên thơ, thật lãng mạn và cũng thật buồn buồn, phải không Bạn?

Người viết đã phải hỏi:

Bạn đã thấy Thu về rồi đấy nhỉ?

Trên sườn đồi, bên khe núi, vườn sau

Lá trên cây nay đã đổi sang màu

Đỏ tím thắm hay úa vàng ảm đạm

Khấp mọi nẻo sông lam giếng màu xám

Gió thu về thổi nhẹ chiếc lá rơi

Những lá kia cũng sắp sửa chia rời

Thân cây mẹ để rơi vào lòng đất

(Nguồn: Trích trong Bài Tình Thơ Mùa Thu của SL)

Tuy nhiên đối với những bậc thức giả và những ai đã hiểu cuộc đời chỉ là tạm bợ, phù du, họ vẫn được giữ sự an vui tĩnh lặng trong tâm hồn dù cuộc đời có thay đổi, đổi thay. Họ tìm thú vui tao nhã để hưởng nhàn. Xin mời các bạn hãy theo chân Nguyễn Bình Khiêm để hưởng cảnh Nhàn qua bài thơ Cảnh Nhàn dưới đây:

Cảnh Nhàn

Nguyễn Bình Khiêm

(Nguồn: trích trong Thi Văn Hợp Tuyển)

Ý chà! Muốn có được một tinh thần “cu trần lạc đạo” như thế không phải là chuyện dễ đâu nhé vì sống trong cõi trần lao xao này, có những chuyện ta cứ tưởng là dễ nhưng thật ra cũng khó thực hiện những “chuyện nhỏ” đó lắm đấy. Xin mời Bạn đọc lại mẩu chuyện Thiên ngắn ngắn Dễ và KHó dưới đây xem sao nhé.

Dễ và Khó

Bạch cư sĩ đi hỏi Thiên với Thiên Sư Ô Sào:

Trong một ngày phải tu hành như thế nào để khế hợp với Đạo?

Ô Sào đáp:

“Không làm tất cả điều ác

Hãy làm hết thảy điều lành

Giữ tâm trí thanh tịnh

Ấy lời Chư Phật dạy”

Bạch cư sĩ nói:

Tương gì chứ điều này đưa trẻ lên ba cũng biết.

Ô Sào thiền sư đáp

Tuy đưa trẻ lên ba có thể biết. Song ông già tám mươi tuổi chưa chắc gì đã làm được.

Lời bình: Đạo quý ở chỗ thể nghiệm và thể hiện. Giữa tri và hành là một khoảng cách rất xa đòi hỏi hành giả phải nỗ lực vượt qua để tri hành hợp nhất.

(Nguồn: Thiền là Gì – Giác Nguyên biên soạn)

Mà thật vậy, bạn ạ! Có bao giờ bạn dám tự hào rằng bạn không làm một chuyện gì ác cả trong đời không?

Khi bạn nóng giận chửi mắng người khác là đã làm một điều ác rồi vì lời nói độc ác của bạn đã làm cho người bị chửi mắng đau buồn lắm đấy. Chắc ai cũng đã trải qua kinh nghiệm đau thương này rồi, bạn nhỉ?

Trong gia đình hay ngoài xã hội, nếu chồng vợ, anh chị em, con cái, bạn bè dùng những lời cay độc để chửi mắng nhau là đã làm một điều ác trong ngày rồi. Khi soi gương chắc chắn gương mặt của những người dữ dằn đó sẽ xấu

xí, khó coi lắm nhỉ? Và cửa địa ngục bắt đầu mở ra như trong câu chuyện Thiên Đàng và Địa Ngục mà người viết đã kể hầu quý bạn trước đây.

Hình như khi còn trẻ, chúng ta thường háo thắng, tự cao tự đại, xem mình là “cái rốn của vũ trụ” nên thường dễ nóng giận mỗi khi có ai chạm đến cái “ngã” của mình cho nên đã chúng ta đã vô tình phạm nhiều việc ác do ba nghiệp tham, sân, si mà ra.

Đến lúc lớn tuổi rồi, trải qua bao nhiêu thay đổi của cuộc đời, đã từng nếm đủ mùi cay đắng khổ đau, vinh nhục trong đời sống, chúng ta mới nhận thấy đời sống tâm linh rất là cần thiết cho cuộc sống hiện tại nên chúng ta bắt đầu tu tâm dưỡng tánh, thích làm việc thiện lành hơn.

Xin hãy lắng nghe lời tâm tình dưới đây của người viết:

... Có những lúc tâm hồn ta lắng đọng

Thấy cuộc đời là không sắc, sắc không

Tử sinh rồi tan hợp lại nối vòng

Để chỉ tạo thêm oan khiên, chướng nghiệp

Rồi mê mải trong luân hồi kiếp kiếp

Tham, Sân, Si, bào ảnh với phù vân

Mà quên đi, đời trần thế chỉ cần:

Tâm Thanh Tịnh trước nghiệp oan cảm dỗ

Thập thiện đạo ta vun bồi tu bổ

Nghiệp duyên lành, tinh tấn tạo nhiều thêm

Lấy Tì Bi, Trí Tuệ dựng gốc nền,

Làm sao để an dân và ích nước

Ta sẽ xóa những nghiệp oan chương trước

Tạo lại bằng Hỷ Xả với Tì Bi,

Dem nụ cười, thân ái rải đường đi

Ừ có thế! Đồi mới còn nghĩa sống

(Trích trong Bài thơ Sắc Không Trần Thế- Thơ Sương Lam)

Người viết thường tâm tình với « người tình già trên đầu non » của tôi rằng:

«Nếu mình không làm được chuyện gì đại sự giúp dân giúp nước, thôi thì hãy làm những chuyện thiện lành nho nhỏ đem niềm vui nụ cười đến cho người khác, cho mình, như vậy cũng là tốt lắm rồi!»

Từ ý nghĩ ấy, chúng tôi cố gắng sống thuận hòa với mọi người, cố gắng bớt cãi vã, tranh luận hơn thua với nhau và cố gắng bớt đi một chút giận hờn, phiền muộn. Tôi thấy thấm thía hơn khi đọc những câu nói trong slideshow «Đến một lúc» do sư cô Huệ Hương chuyển đến, xin được chia sẻ cùng bạn:

«Đến một lúc, chúng ta cảm thấy mọi lý luận, ngôn từ đều thừa thãi. Thay vào đó, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt hoặc một tình thương nồng ấm, dấu chỉ là của khách qua đường, cũng đủ làm cho ta ấm lòng và hạnh phúc hơn trong cuộc sống »

Hoặc như :

« Đến một lúc, chúng ta hiểu ra rằng, duy chỉ có tình thương chứ không phải thứ gì khác, mới giúp được con người thiết lập lại trật tự và hoà bình cho nhân loại »

Và hay hơn nữa:

« Khi chúng ta cảm nhận được rằng những khoảnh khắc tĩnh lặng nhỏ bé trong tâm hồn còn quý giá hơn cả những tài sản được cất giữ chung quanh là lúc chúng ta định được giá trị đích thực của một kiếp người. »

(Nguồn: trích trong slideshow Đến Một Lúc)

Từ từ, chút chút rồi chúng ta cũng sẽ có thể làm được những việc thiện lành và đạt đạo như Thiền Sư Ô Sào vừa nói ở trên, phải không Bạn?

Trong cuộc sống hằng ngày nơi trường đời hay nơi trường đạo, chúng ta lúc nào cũng cần phải có cái Tâm thật yên tĩnh thì mới thu lượm kết quả tốt đẹp cho công việc của mình. Xin mời Bạn đọc qua câu chuyện dạy đệ tử của một đạo sư dưới đây xem có đúng không nhé.

HÃY ĐỀ TÂM YÊN TĨNH

Hôm ấy đạo sư có việc ở làng quê hẻo lánh và đưa đệ tử đi theo. Cả hai đều cuốc bộ. Dọc đường, đạo sư bảo đệ tử tạm nghỉ chân dưới một tàn cây xanh um, như cái dù lớn che nắng trưa chói chang. Cách đó xa xa là một dòng suối nhỏ chắn ngang. Đạo sư bảo: “Thầy khát. Nhờ con lấy dùm thầy chút nước.”

Đệ tử mau mắn xách vò, thoăn thoắt bước tới con suối. Đến nơi, anh tàn ngần nhìn dòng nước, rồi nhìn sang bên bờ kia. Bất gặp một đàn bò còn ướt lông, hiểu ra có sự, anh quay lại gặp sư phụ, bộc bạch: “Thưa thầy, người ta mới vừa dắt bò qua suối. Nước bị quậy lên đục ngầu nên con không dám...”

Đạo sư ôn tồn: “Được con. Vậy mình chờ một chút”.

Khoảng mười lăm phút sau, đạo sư bà: “Lấy nước đi con!”

Đệ tử sốt sắng xách vò trở lại bờ suối. Anh thấy nước bớt đục hơn, nhưng vẫn chưa thể dùng được. Lập tức quay về chỗ sư phụ, anh áy náy nói:

“Thưa thầy, cũng chưa uống được đâu ạ.”

Đạo sư mỉm cười: “Không sao, con. Mình chờ thêm một chút nữa.”

Rồi ngài xếp bằng, hai bàn tay để lên lòng, sửa dáng cho thẳng lưng, lim dim đôi mắt, yên lặng dưỡng thân dưới bóng râm của tàng cây.

Khoảng nửa giờ sau, đệ tử ấy trở lại bờ suối. Bây giờ nước đã trong veo, có thể nhìn thấu lớp sỏi dưới đáy. Anh rón rén bước xuống để khỏi khuấy động, và cố lựa chỗ tốt nhất để múc đầy vò nước mát mang về dâng thầy.

Đạo sư đón lấy cái vò, nhìn vào rồi bảo “Con xem. Làm thế nào con có được chỗ nước trong trẻo, mát ngọt này. Thật ra con chẳng làm gì cả. Con chỉ cần kiên nhẫn đợi cho cạn cáu có đủ thời gian để nó tự lắng xuống. Tâm con cũng thế. Khi tâm con nổi sóng, điên đảo, con đừng toan tính cách này cách kia để cố dẹp yên nó. Con hãy cho nó đủ thời gian để nó tự lắng xuống. Nên khi con giận ai, con đừng thèm nghĩ tới họ nữa, đừng ráng tranh cãi hơn thua. Con hãy hướng tư tưởng con sang việc khác. Tốt nhất là con làm thính, giả mù, giả điếc và kiếm một chỗ mà ngồi thờ đều đặn, nhẹ nhàng. Con chỉ tập trung vào hơi thở mà thôi.”

Đệ tử đáp: “Thưa thầy, nhưng thường đang lúc tâm trạng bất bình thì con lại không nhớ được cách để thoát ra!”

Đạo sư gật đầu : “Phải đó con. Thế nên chỉ sau khi phạm sai lầm xong rồi thì mình mới biết là mình sai lầm. Nhưng như thế vẫn còn khá hơn là không nhận ra sai lầm mình vừa mắc phải. Mỗi một trạng huống trong đời tu của con là một bài thi khảo sát trình độ tiến hóa tâm linh của con. Nhưng khi con ở vào trạng huống đó, thì con không hề nhớ là mình đang được thi, đang được thử thách. Đến khi kịp nhớ ra thì con đã thua mất rồi, thi rớt rồi!”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN 245-ORTB 646-10114)

Mời quý bạn thưởng thức youtube dưới đây để cái Tâm của mình được an tĩnh dăm ba phút khi ngắm nhìn mùa Thu đẹp ở cố đô Kyoto Nhật Bản.

Autumn colors in KYOTO JAPAN

<https://www.youtube.com/watch?v=seLF3oCjCv8&index=4&list=PL5359BF0EAC4D8DBB>

Sương Lam